
Kartopu!

KAZOVA'nın

Sis perlon

60 denye

Radar Reklam 32

Çorapları hususiyeti itibariyle en iyi en ekonomik çoraplardır.

Türkiyede taklidi yapılamıyan 60 DENYE KAZOVA SİS çorapları Liseli Üniversiteli ve bütün Çalışan Hanımların emrindedir.

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

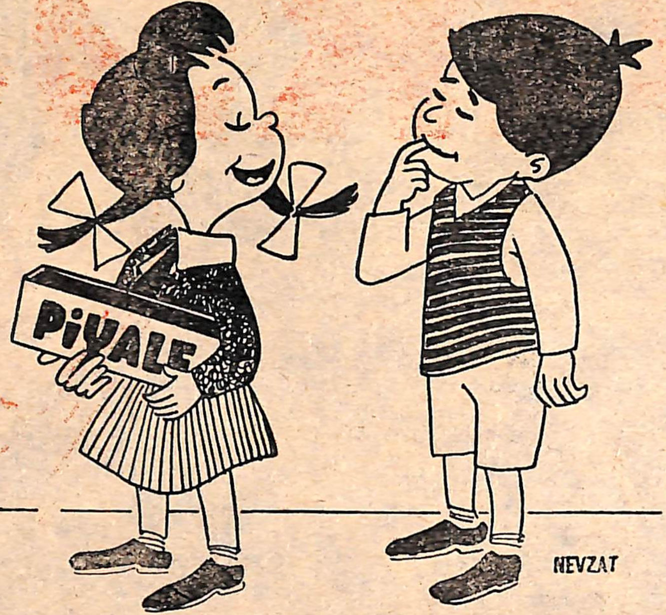
Mamullerimizi Kazova Mağazalarından ve Büyük Tuhafiyecilerden Israrla Arayınız

İlâncılık - 9695 - 23

Ak. 24

— DAVETİNE TEŞEKKÜR EDERİM. BUGÜN BİZDE **PİYALE** PİŞECEK!..

PİYALE

Adı.. Ağız Tadı...

Ak. 25

2. BASILIŞ

En güzel Türkçenin en güzel romanı :

Bu romanın birinci baskısı yirmi günde satılıp bitmiştir.

İkinci baskısı çıktı.

En iyi kâğıt en temiz baskı

Fiatı 5 Lira

Umum satış yeri : AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ak. 26

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Sadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FIATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 3 — Sayı : 79
31 Ocak 1963
YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

ÇAĞ FARKI !

GENERAL De Gaulle'ün yılbaşı mesajını okudunuz mu?.. Vatanının kaderini değiştiren ünlü kumandan bakınız ne diyor:

— Fransızlar!.. Size en büyük müjdemi veriyorum: Yüz milyona doğru gidiyoruz!

Doğum hızı gittikçe artan Fransa, bir yandan eski sömürgelerinden gelenlere de sıcak kollarını açmıştır.

De Gaulle, yüz milyonun gücünü daha şimdiden kafasında ve kalbinde toplamış, sulhü dengede tutan Amerikaya, eşitliği bile aşan dik sözlerle sesleniyor ve ortak pazar kapısında İngiltere'yi göğüslüyor!

Yunan Başbakanının sesi bunlardan daha az başarılı sayılmaz. Ortak Pazarın son üyesi:

— Milletimiz, gittikçe artan insan refahiyle de bahtiyar Avrupa ailesine katılmıştır, diye övünüyor.

İsrail'i biliyoruz... Hayır, bilmiyoruz: Orada ilerleme her yıl değil, her gün!

Elimdeki haberlere bakıyorum: İmar ve İskân Bakanlığı, son bir sene içinde dünyada en çok mesken yapan memleket olmuş...

1962 de millî istihsal yüzde 12 artmış. Bir yılda yüzde 6 artan yiyim ve giyim istihlâki nüfusun mutlu bir azınlığına değil, bütün İsrail halkına eşit çoğunlukta yayılmış.

Buzdolabı, çamaşır makinesi, gaz fırınları, teyp satışlarında büyük bir artış olmuş.

Evvelki yıl 411 milyon dolar olan ihracat, geçen yıl 482 milyon dolara varmış.

52 yabancı bilim adamı, İsrail'deki Weizmann Enstitüsünde çalışmalara başlamış. İhtisaslarını genişletmek için gönderilen bu bilginler Amerikadan, Kanada'dan, Avustralya'dan, Hindistan'dan, Japonya'dan ve Avrupa'dan gelmişler.

İsrail'de atomik enerji istasyonları kurulması için etüdlere başlanmış.

Bu bir avuç çölde, çalışanların alın teri, düşünenlerin zekâ ışığı, kum tanelerini altın yapmaktadır!

Ama ben size hayaliniz ötesinde kalmış bir başka komşumuzdan bahsedeceğim: Dost ve kardeş İran'dan...

Basın ataşeliğinin 41 sayılı yayınında baş haber şu:

«9 Ocak 1963 günü Şehinşah ilk köylü kooperatifleri kongresini açmıştır.»

Bu kongreye kaç kişi katılmış biliyor musunuz?.. 4800!.. Bunlar, köylü sayısı, dinleyici sayısı değil. Bunlar, köylü kooperatiflerinden gelen delegelerin sayısı!

Şehinşah hazretleri konuşuyor:

— «Şahlık görevimi üzerime aldığım dakikada, memleketin istikrarını, milletin haklarını koruyup onun saadetinden başka bir şey düşünmemeğe and içtim.»

«Anayasanın verdiği yetkilere dayanarak hükûmet ve Meclise reform tasarılarını öncelikle onaylamaları için tavsiyelerde bulundum.»

«Toprak reformu ve Bakanlarla devlet memurlarının mal beyanı gibi esaslı ve önemli tasarılar Meclisten geçti. Ama şekil ve mâna değiştirerek...»

«Kötü niyetler ve memleketin saadetine gösterilen ilgisizlik, beni daha kuvvetli hükûmetleri iş başına getirmeğe zorladı.»

«Yeni hükûmet, ilk şart olarak Meclisin feshini ileri sürünce hemen kabul ettim.»

«Bundan sonra, köklü, sosyal reformlara başlandı. Bunlar, benim kadar bütün reformcuların dilekleridir.»

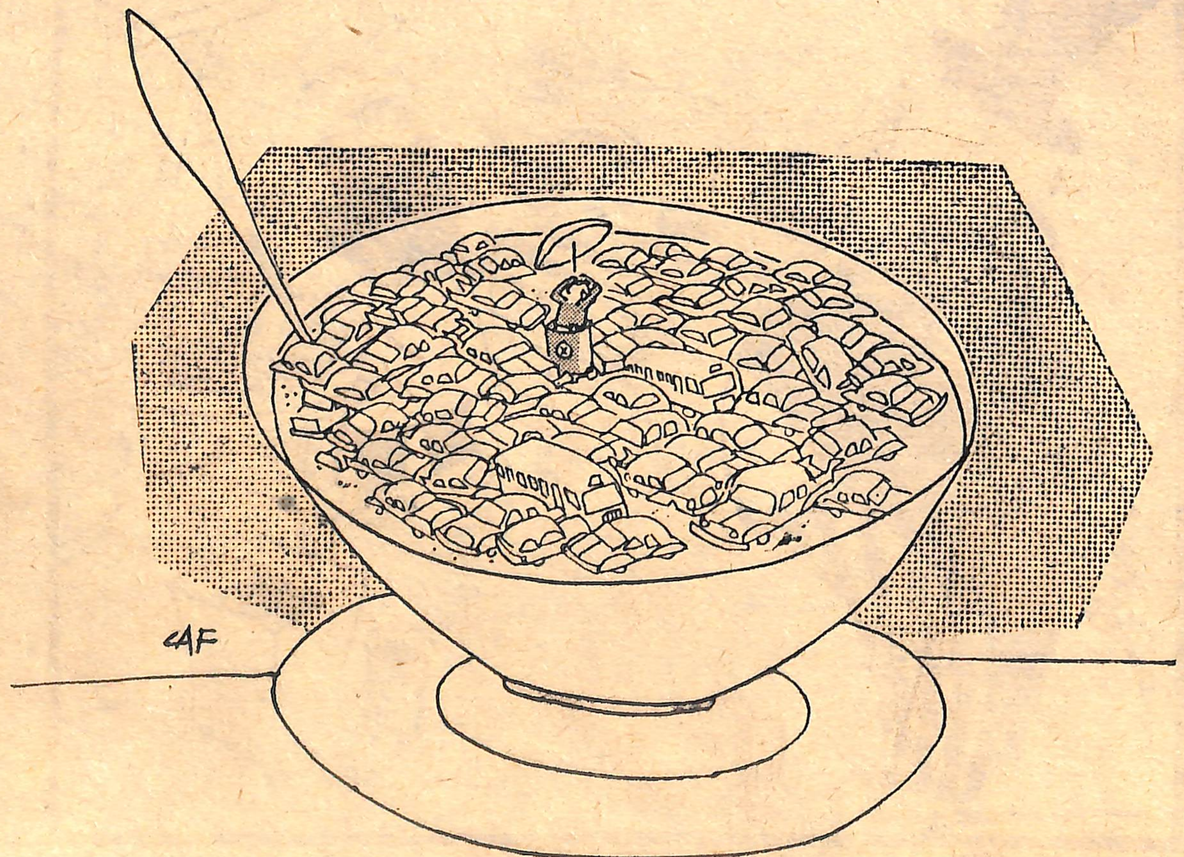
«Şüphesiz, gericiler ve memleketi başkalarına teslime çalışan kızıllar bu isteklere karşı koyacaklardır. Ama ben de tarafsız ve seyirci kalmıyacağım!»

Bırakınız, saltanatını asırların temelleri üstüne kurmuş İngiltere'yi... Bırakınız, az kalkınmış milletlere yüz milyonlarla yardım edecek duruma gelen Almanya'yı.. Bırakınız, dünya dengesini elinde tutan Amerikayı!.. İşte Yunanistan, işte İsrail ve işte, işte, işte İran!

Kim der ki, toplantılarında çoğunluk sağlayamıyan Büyük Millet Meclisi ile, Senatosu ile ve Kayseri'ye kamyonlar dolusu nümayişçiler gönderen Üniversitesiyle bu trahomlular, veremliler, frengililer, cüzzamlılar Türkiyesi, çabalarını bir çırpıda belirttiğim komşulariyle aynı dünya üstünde ve aynı çağ içindedir?..

Bu soruya cevap verebilecek politikacı tanıyor musunuz?

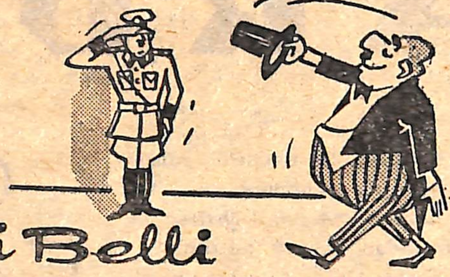
Yusuf Ziya ORTAÇ

Ramazaniyelik : Trafik çorbası !

MABBÜSLÜK ZENAATİ!

Şemsi Belli

PLÂNLAMAYMIŞ, kısmî afmış, koalisyonmuş... kimin umurunda?.. Kar yağıyor efendi, kar!.. Karacaoğlan'ın elif elif diye «incecikten» yağan karı değil bu!.. Servetifünuncuların romantik karı hiç değil!.. Bu kar, bizim dağların karı... Yol yok, iz yok... Günlerdir, haftalardır komşu köylerle bile irtibat kesik... Bırakın komşu köyleri, komşu evlere bile gitmek için iki metreye yaklaşan karı tahta küreklerle kürümek, yol açmak lâzım!

Şehir, takvim haritalarında küçücük bir noktadır artık... Ne radyo, ne gazete, ne gaz, ne bez, ne tuz...

Olur mu ama?.. Havadissiz yaşanır mı bu dağlarda?.. Topal Sülümanın yeni doğuran keçisi, Dızlak Murtazanın yemsizlikten ölen beygiri bu dağların ancak ayaküstü havadisi olabilir... Oysa ki, susamışız habere, susamışız şehir havadislerine...

İşte bu haber susuzluğu içinde tek avuntu kaynağımız Remmo Dayı!.. Bir zamanlar T. B. M. M. çatısı altında hemşehrilerini temsil eden Remmo Dayı, şimdi de bizim için küçük bir radyo yerine geçiyor. Hep ayni dalgadan neşriyat yapan tatlı, sevimli, canlı bir radyo... O anlatıyor, biz dinliyoruz... Un sandığının altına serilen eski gazetelerdeki havadisler kadar bayat anlattıkları... Ama bütün bayatlığına, bütün eskiliğine rağmen, onu zevkle dinliyoruz...

— Yegân afandi!.. diyor Remmo Dayı. Doğrisini sorar isan insan oriya alişti mi, heç bi yerde irahat edemiyi!.. Düşün bi defa: Tam yigirmi sene mabbüslüğ zenaati yap, soyna da köye gel araziyenen uğraş. Allâ sani inandırsın babamin evine bila bu gadar alişmamiştim!..

Remmi Dayı sözünü bitirmeden, ocağın etrafına kümelenen köylüler onu sual yağmuruna tutuyorlar:

— Bodem şekârini annat!..

— Comriyat balonisini annat Remo Dayı!..

— Gurultayi annat Aliâyi seversen!..

Ve Remmo Dayı, ayağının tekini kalçalarının altında kıvırdıktan sonra, ağır ağır, tane tane anlatmıya başlıyor:

— Neden oldiğini bilemiyim, bâdem şekârina garşi çoğ meylim vor. Mabbüslüğ zenaatine başladiğim zomanlarda da bu meylime dövam eylemiştim.

Bi kesa kâğidi dolisi bâdem şekâri alirdim, girerdim meclise.... Yerim salonin arha yanlarındaydi. Yerime şöyle gözelcene yerleşir idim. Soyna şekâr söfasi başlar idi. Bi ben yerdim, bi de yonimdaki arkadişe verirdim. Bi ben, bi o... bi ben, bi o... Derken uyku basardı. Postallarimi Meclis hadamasiylen boyağçiya gönderir, tezbihimi çekâ çekâ uyirdim...

Ne zeman ki benim yüsgek varliğima Meclisin ehtiyaci olirdi, o zaman arkadişlerin biri goltiğimin altinden dürterdi bana:

— Gah!.. gah!.. Ray toplaniyi!.. Barmağ ilâzim!..

Gözümdaki uyhiyi silmadan barmağimin heppisini galdirir, millî ve votanî vazifami yaptiğimdan soyna yeniden uyirdim...

....

Bizim zomanimizda böyle govalisyon, böyle zanatör mantor yoğidi... Bu çeşit gavğalar da yoğidi... Gassım Külâh daha yeni yeni domina oynamağa, Nihat Arim hanüz zar dutmağa başlamişidi...

Meclisin içi çoh keyfliydi... Ya ray verir arkasindan uyirdik... Ya da el çırpar, sonra arkadişlerle hoş beş edardik... Nirde o günner?

— Remmo Dayı!.. Mebusluk hayatından kalan en tatlı hâtıran hangisi?..

Hâtıra mı sorarsınız Remmo Dayıdan... Tümen tümen, yığın yığın... Hangisini anlatacağını o da şaşırıyor...

— Yegân afandi, diyor. En çok hoşima gidan şey, ben maclisin gapisindan girer ikân pulislerin, cendermelerin bana, selâm vermasi idi... Onlar postallarini birbirine vuraraktan bana selâm virdiler mi, içimde çoh datlı, baldan, bekmezden de datli bir lezzet duyar idim..

— Ya en çok kızdığın şey?

— En çoğ canimi gızdiran şey da, o guyruhlu çeket, o dar pantol var ya, adina ne diyler onun?

— Jeket-atay!..

— Yoohhh, yooooхhhh!..

— Frak-smoking!..

— Babağan rahmet!.. Ha o işte!.. O gapgara dar albiseleri geyip portakala girmek, garga gibi simsiyah olmağ bani çoğ sinirlandirir idi!..

— Portakalın ne alâkası var elbise ile Remmo Dayı?

— Ula Yegân afandi, portakal bilmiy misin, hani dovetlerde, bayramlarda herkâsin yerini, sirasini hazırlamağ vor ya?..

— Protokol demek istedin galiba?

— He, işte onu demek istemişam. Bi hurufat da eksük ossun gıyamet mi gopar?..

Bi sene Commuriyat Balonisina getmişdim. Gozel gozel garilar, keklük gibi gızlar ergişilere sarilip sarilip döniyler... Cumpa yapıyler, Rampa yapiyler, her çeşit dons oyniyler..

Öldiysa Allâ rahmet eylasin, sağ isa gulahlari çinnasin, çok hovarda bir arkadaşim varidi. Hosusi dons mektavina getmiş, her biçim oynamağ bellemiş idi..

O gece başini bana çevürdü:

— Remmi Bey, dedi, sen niya otirirsin, gah oynasana!..

— Kimnen oyniyam, dedim, belina sarilacak ovrat olsa durur miyim?

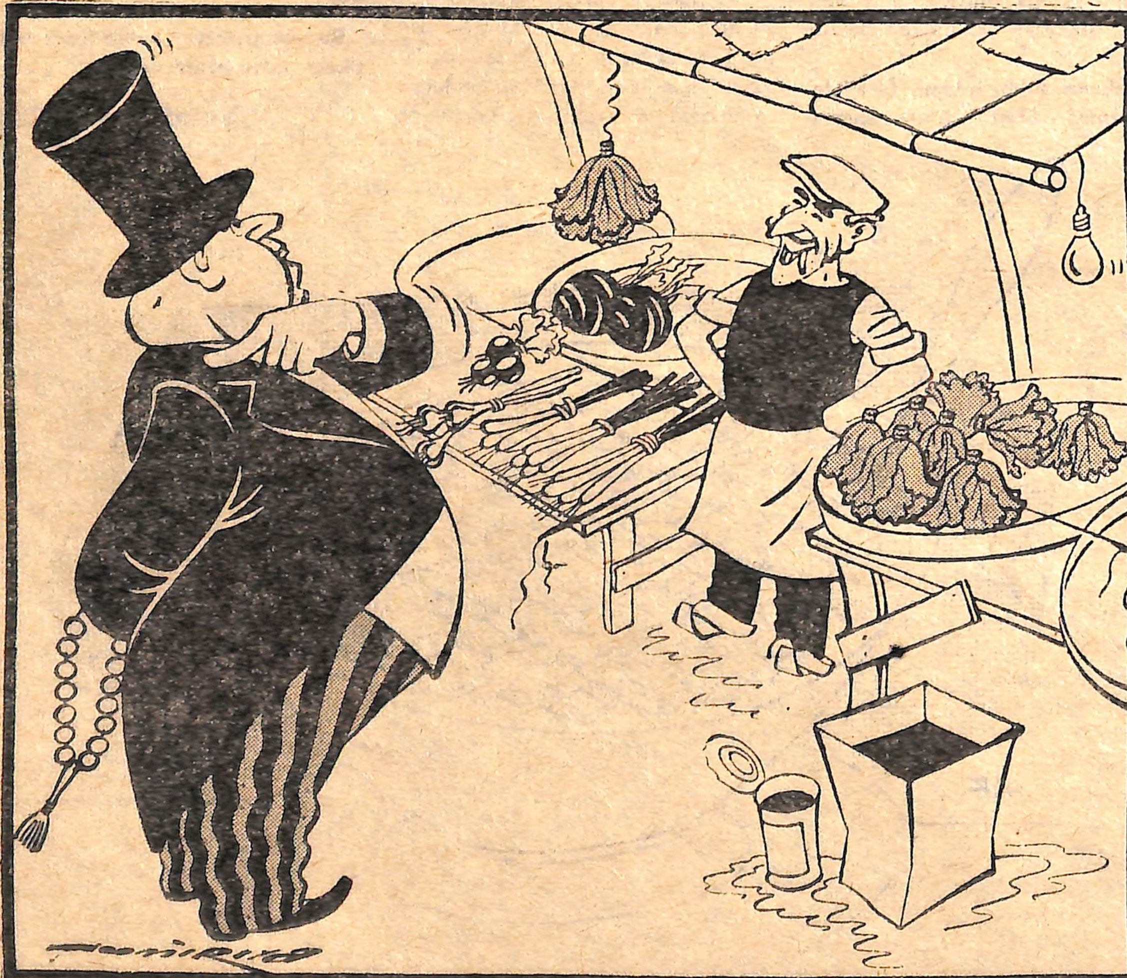
Arkadaşim, o çeşit ekistira toplantilarin tacrübelisi.. yolini yordamini eyi bilir...

— Remmi, dedi, canin hangi orvadi çekiyse get onin garşisinde dur. Revirons yap, o hemen ayaga galhar... Sen de sarilip oynarsin...

— Lo gardaşim, dedim. Revirons dediğün ne biçim şey?.. Eğer ayip bi şey isa o gadar cömaatin içinde yapilir mi?.. Tenha yer ilâzim... Hem görem arvadin de göyni var mi?..

— Yoh, dedi, revirons demek şudir: Garinin garşisinda durip boynuni eğeceksin.. Sen başini eğince o da ayağa galkicak... Seni gucahlayacak. Dans oyni yapacaksiniz..

Bir A.P. milletvekili: «Plâncılar solcudur» dedi.

Politikacı --- Oğlum, oruç keyfiyle şaşırmayım: Sağ omuzuma bir demet sarımsak, sol omuzuma bir demet soğan takar mısın?..

Bir depem attı!.. Sen ossan depen atmaz mi Yeğân efendi?.. Ben gosgoca Rus düveline boyun eğmemişim. Acem düveline, Arap düveline eğmemişem bu boynimi... Gidip yari çılbağ bi galtağin öğünda boyin eğer miyim heç?.. Erkâkliğin, ağaliğin, aşiret reizliğinin şerafeti galir mi?

Uzun sözün gıssası o gice herkese bir arvada sarilip oynamağ gısmet oldi, bize de onnarı seyir etmak!..

....

Remmo Dayı, eski günlerin tatlı hâtıraları ile âdeta heyecanlanmıştı. Belini köşe minderine daha çok dayadı... Odanın içinde hayranlıktan ağızları bir karış açık kendisini dinleyen köylülere çalımla, gururla baktı... Ve sonra ben sormadan hâfızasının tozlu raflarından indirdiği eski günlerin albümünü yeniden yaprak yaprak çevirmeye başladı:

— Lâf lâfı açar dirler, siz de bani öfkârlandiriysiniz... O günnerin lezzati başga hec bi sevde yoh.. Gurultay olirdi, hapimize birer İngiliz gumasi verirler idi... Bir satir gartviziti yollasağ bi yere bi dediğimiz iki olmaz idi... Hökümat gapisında mabbüslüğün şanı şöhrati daha başka çeşitti o zamanlar... *Şimdi nirda o debdebe?.. Herkâs gendi kolgesinden gorhiyi!..*

(Cebinden çıkardığı küçük bir çakıyı göstererek):

— Ahan şu piçaği göriy misiz?.. Bu piçak gurultay yâdigâridir.. Gulahları çinnasin, kimdi namini bile unuttum, bir böyük adam var idi.. Parti divanına seçim vakti gendisine ray verem diya ahan bu piçağı yadikâr vermişidi...

Mabbüslük zenaati çoğ datli bi şey dedim ya... Gaymağın üstüne bekmez tökip yisen, dut gurusunu ceviz işiynen döğüp ağzina atsan yine o tadi, o lezzeti bulamazsin.. Emme zorluğu da var.. Golay zenaat dağil... O zenaata alişana gader bizim iflâhımız kesildi...

Daha yeni mabbüs oldiğim sene idi... Arkadişler birbirlerine bi şeyler deyip duriyler:

«— Botça tosarisi gommisyona gelmiş!..»

Serde acamilik var helbet... Ben de sandım ki bir ecnebiye padişahi gelmiş mencilis gomisyonuna... Soynadan annadım ki, meğer para ganunnamesiymiş gomisyona gelen...

....

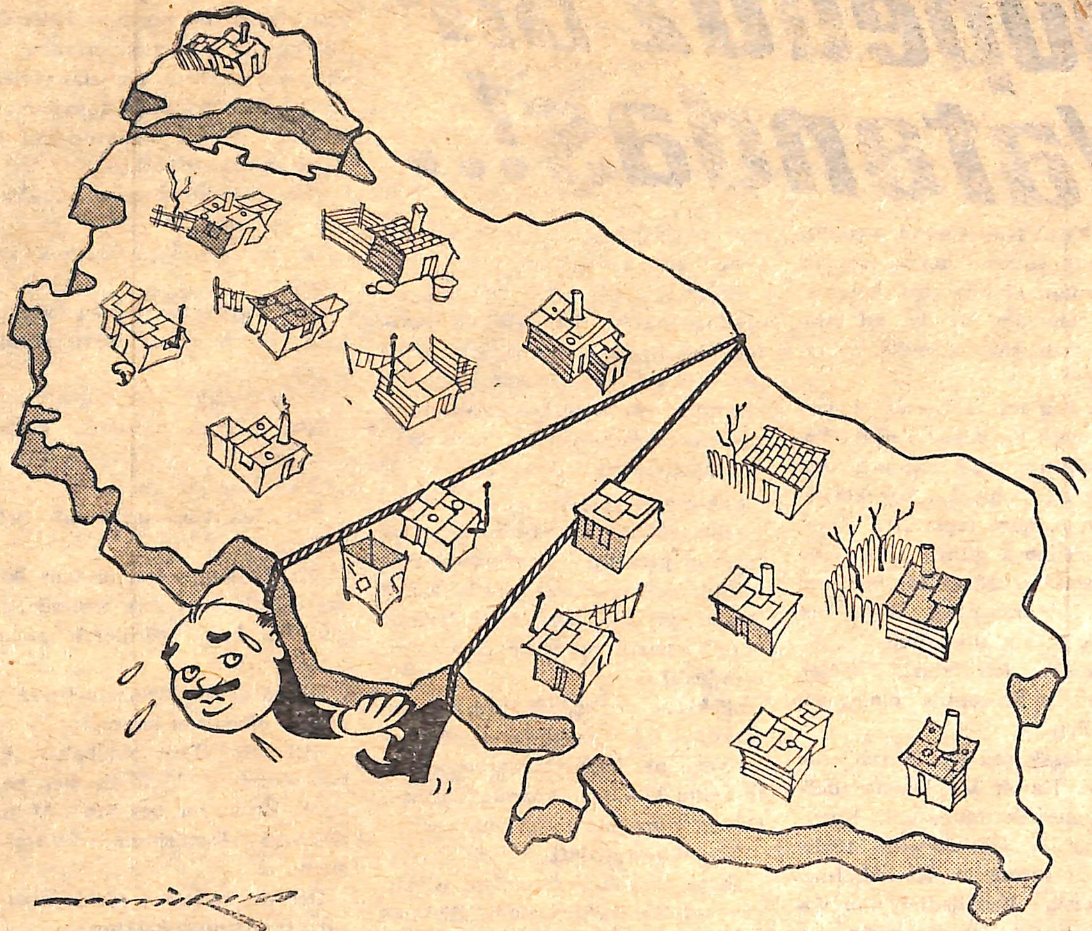
Plânlamaymış, kısmî afmış, koalisyonmuş... kimin umurunda?.. Kar yağıyor efendi, kar!.. Bu kar, yalnız bizim dağların başına değil, bu kar memleketin başına yağıyor!.. Bu kar, Remmo Dayının hâtıralarının üstüne yağıyor!.. Bu kar, beynimizin, kafamızın, ciğerlerimizin içine yağıyor!..

Ocakta iri meşe kütükleri... Çevremizde avurtları çökük, yorgun ve şaşkın insanlar... Halı yastığın önünde Remmi Dayı...

Ve... kar yağıyor tüm gerçeklerin üstüne!..

Şemsi BELLİ

Fahrettin Kerim: «Bütün Türkiye bizim Bakanlığın sırtında...» dedi.

YAZISIZ

MARY MARY!

Kent oyuncularından ansızın iki kişilik bir dâvet aldım. Şaştım doğrusu.. Hani delişmen baldız: «Düğün değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?» diye şaşmış ya, benimkisi de öyle bir hayret!

Severim Kenter'leri.. Sevmem

dersem, onlara bir şey olmaz, bana ayıp!..

Mary Mary hafif bir komedi. Aslını okumadım, ama Asude Zeybekoğlu onu türkçeye çevirirken, muhakkak hiçbir şey kaybettirmemiş... Belki de yeni güzellikler eklemiş.

Her sanatçı, bir yükselişten sonra... Bir duraklamaya girer.. Bu duraklamanın ne kadar süreceği pek bilinmez. Hele duraklamanın bitişi nasıl bir başlangıç olacak, o hiç bilinmez!

Müşfik Kenter, adım adım olgunluğa erdikten sonra, bir yıllık bir duraklama geçirdi bence.. Şimdi, yeniden kımıldandığını görüyoruz bu komedide: Kendini aşan bir kımıldanış bu.. Aman gayret, sahnede de böyledir: Durmayalım, düşeriz!

Yıldız Kenter'e gelince... Onu görür görmez hemen tanıdım, hemen... Hiç yabancı değildi bana: Yüzüyle, elleriyle, çizgileriyle, adamsendeci haliyle... Onu, parça parça, ayrı ayrı isimlerle bugünkü gibi görmüştüm ben!

Tiyatroda koltuk komşum Sabri Esat Siyavuşgil'e de söyledim bunu... Kabul etti ki, iki gün sonra «Yeni Sabah» taki köşesinde düşüncemi benimsediğini gördüm!

Yılın kadını Yıldız, Türk sahnesinde adına lâyık bir varlıktır. Bize, bugünedek, her yeni eserde yeni bir insan yarattı. Gün oldu, onu gönlümce alkışlamak için iki el az geldi bana... Ama bu sefer, Yıldız Kenter, tanıdığım, sevdiğim Yıldız Kenterlerden birbirine eklenmiş bir yamalı tip verdi.. Bereket, piyesin sonuna kadar değil, ortasına kadar... Yarıdan öte, tekrar ondan istediğimiz, ondan beklediğimiz kadınla karşılaştık.

Her sanatçının hayatında bir taklit devresi vardır: Sevdiği güçlü insanın baskısı altında kalır... Ama, tecrübe yılları geçip

olgunlaştıkça, silkindiğini, kendi kendisini bulduğunu görürüz.

Asıl tehlikeli, asıl kurtulması güç olan nedir, bilir misiniz?.. Şairin, romancının, aktörün kendi mâzisi... Bir sanatçı kendi kendisini taklide başladı mı?..

Hayır hayır, Yıldız'ımız daha o yaşta değil!

Gülsün Kamu'yu sorarsanız, rolünü çok iyi ezberlemiş. Çıtır çıtır okudu maşallah... Ama sahne hafız kursu değildir ki!..

Or.

Düpedüz Bir Vatandaş!..

Rıfat Ilgaz

ŞİRKECİ istasyonundan çıktım, bizim yokuşa doğru tırmanıyordum ki biri girdi koluma:

«Dün gelmedin de iyi mi ettin sanki...» dedi, «Ne eğlendik, ne eğlendik...»

«Ben... Ben mi?..» diyecek oldum!

«Gene maça gittin ha?..» dedi, «Yahu ne anlıyorsun şu maçtan?... Cebinde bir şişe konyak... Soğukta tepin tepin babam, tepin!..»

«Ben mi maça gitmişim?..»

Kolumdaki arkadaşa bir bakayım dedim... Ne arkadaşı!.. Böyle bir adamı ilk defa görüyordum:

«Affedersin kardeşim...» dedim, «Beni birine benzetmiş olmayasın sakın?.. Ben...»

«Hadi, bırak şakayı... Şinasi'lerde toplandık. Karısı bir lâhana dolması yapmış. Ne dolma ya!.. Kaçırdın. Sana bir gün önceden söylemişler, söz vermişsin. Ne haltetmeye gelmezsin... Ben dedim, mutlaka maça gitmiştir, Beşiktaşlıdır o... Beşiktaşın maçı oldu mu kar değil, kurşun yağsa kaçırmaz!.. Ne adamsın be!..»

«Yahu, ne sözü!.. Ben şu yaşa geldim geleli Mithatpaşa stadının kapısından içeri ayak basmış adam değilim!.. Bir yanlışlık olacak!.. Sonra Şinasi diye tanıdığım da yok İstanbulda!..»

Adam biraz kuşkulanır gibi olmuştu. Çıktı kolumdan. Bir adım ileri atarak yüzüme eğildi baktı:

«Murat... Murat değil misin sen?»

«Ne Muradı... Ben tam otuz iki yıldır Remziyim!.. Remzi Işık!..»

«Yahu!.. Bu kadar benzemek olur!.. Murat diye bir kardeşin... Amcanın oğlu falan?..

«Bırak akrabayı... Tanıdığım bile yok... Haydi eyvallah!..»

«Hani insan çift olur derler ya.. Çok doğru... Boy, bos... Kalıp kıyafet... Bakış, duruş... Hele ses... Bu kadar olur!»

Adam, çakılıp kalmıştı yolun ortasında:

İnsan çift mi olur, tek mi?.. Bunu bilmem ama, bu günlerde benzeten benzetene... Ben herhalde çift değil, düzüne hesabı yaratılmış olacağım.

Geçen akşam paltomun yakasını kaldırmış berbere gidiyordum. Karşıdan gelen benim yaşlarımda biri:

«Merhaba Şadi bey!» dedi.

Ben Şadi bey olmadığımı biliyorum ya... Almamak olmaz tabii, Tanrı selâmı bu:

«Merhaba!» dedim, yürüdüm.

Cesaret mi aldı, nedir. Önce bir dikildi, sonra geri dönüp çıktı karşıma:

«Şadi beyciğim!» dedi, «Sizin haberiniz vardır. Belediyede tasfiye var diyorlar...»

Ben kısa kesmek için:

«Yok öyle bir şey!» dedim.

«Nasıl olur!» dedi, «Bütün gazeteler yazdı, saklamayın benden. Eğer bize yol görünüyorsa, şimdiden başımızın çaresine bakalım!..»

«Yok canım!» dedim, «Sen bakma gazetelere!..»

Sakız gibi yapışmıştı:

«Bir tehlike varsa bizimkilere bir mektup yazayım... Hani adamı dövmüşler de vay arkam, demiş! Bizim de çok şükür Ankarada bir dayımız var. Bu partilerin eşiğini boşuna mı aşındırdık!»

«Peki!..» dedim, «Hemen yaz bir mektup! Eski parti zamanında belediyeye ne kadar yanlayan varsa, topunun kökünü kazıyacaklarmış.. Hemen otur, yaz mektubunu!»

Yürüdüm, gittim!

Bursaya yolum düşmüştü. Çekirgaye otobüs bekliyordum. Biri sokuldu yanıma, sokulmasiyle iki kolumu mengene gibi kıskaçlaması bir oldu:

«Nihayet, düştün mü elime!» dedi.

Baktım, Kırkpınar baş pehlivanı kılıklı biri...

«Ne bakıyorsun» dedi, «Tanıyamadın mı?»

«Tanıdım dersem yalan söylemiş olurum...» dedim.

«Hele iyi bak! Tanıyacaksın!.. Kirazlı yolunda... Ben yol çavuşu iken, sen de...»

«Herhalde ben de mühendis olacağım!»

«Mühendis kiiiim, sen kim!.. Bizim amelelerin hesabına bakardın.. Birden toz oluverdin ortadan. Yedi, sekiz amelenin parasını verirdin bana... Her seferinde kuruşları budardın... Söyle, küsuratçı Ali bey değil misin sen!...»

«Ne küsuratçısı arkadaş?.. Yanlışın var senin!»

«Hadiii!..» dedi, «Kurtulamazsın elimden!»

Beni kuyruktan çekti çıkardı. İte kaka çınarın altına doğru sürüklüyordu:

«Otur!» dedi.

İster istemez oturdum. Seslendi kahveciye:

«Yap bize iki çay!»

Cebinden kara kaplı bir defter çıkardı:

«Bak!» dedi, «Aradan tam iki yıl geçti. Hâlâ bu defter cebimde!.. Bu gün bu hesap görülecek, anladın mı!»

Benim ağzımı açmama fırsat vermeden okuyordu sıradan:

«Ali oğlu Hasan Gülbahar, kırk beş yevmiye... Yedi liradan, ne eder?.. Üçyüz on beş lira... Mehmet oğlu Ali Demirkazık... Yirmi iki yevmiye...»

Deftere öylesine daldırmıştı ki, birden fırladım, kalktım:

«Ahbap!» dedim, «Bizim hanım Çekirgede bekliyor beni. Benim ne Kirazlı yolu ile bir ilişiğim var, ne de amele ile. Romatizmalarım için geldim!»

«Kime yutturuyorsun be!» dedi, «O zaman da çıkmazdın kaplıcalardan... Hesabı Kara Mustafa kaplıcalarına gelir alırdın, söke söke...»

«Yahu, değilim ben!.. »

«Ağzınla söylüyorsun romatizman olduğunu!..»

Baktım, kurtuluş yok, iş daha da kötüye varacak:

«Peki!» dedim, «Beni götür karakola teslim et!..»

Ne düşündü ise düşündü, birden yapıştı kolumdan:

«Yürü!» dedi, «Bizim Muammere götüreyim seni! Dinsizin hakkından imansız gelir de haydi!»

Girdik karakola... Üzerimde ne kadar kâğıt varsa yaydım komiserin masasına... Kim olduğumu belirtmek zor olmadı ama, Küsuratçı Ali bey olmadığımı ispat edene kadar bütün küsuratımı budadılar.

Bursa dönüşü düşündüm. Başkasına benzememek için bir tedbir almalı dedim artık. Önce yüzümün iki yanından sarkan ince bir bıyık bıraktım, bir de çenemin ucunda sakal... Diz kapaklarıma gelen çuval rengi, bir palto... Sağ kulağımın üstüne yatmış bir de bere geçirdim kafama... Omuzumun düşüklüğüne uyan fermuarlı bir de çanta...

Bir sabah Cagaloğlunda dolmuştan inmiştim. Bizim Turhanla burun buruna gelince:

«Merhaba dostum!» dedim, «Nasılsın?..»

Şöyle bir baktı, yürüdü.

«Turancığım!..» dedim, «Benim, ben... Remzi!..»

Durdu. Tepeden tınağa bir süzdü beni:

«Sen misin be ağabey!» dedi, «Bu ne kılık!»

«Ne var kılığımda«» dedim.

«Bu bere!..»

«Yağmura, kara karşı!..»

Açılıp açılıp baktı:

«Bu palto!..»

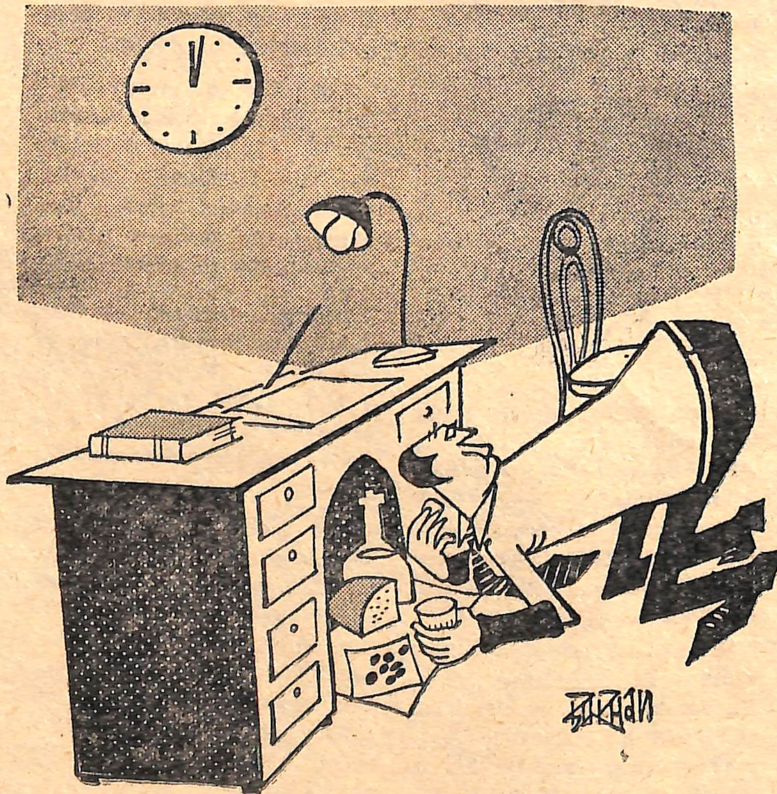
«Canım!..» dedim ceketle gezecek değilim ya!..»

Yükseltti gülüşünü:

«Bu bıyık... Bu sakal!..»

«Bıktım!..» dedim, «Başkalarına benzemekten... Kendime benzemek için başka çare bulamadım... Bu sakal bu bıyık... Bu pardesü... Bu bere hep bunun için... Ben ne maç budalası bir adamım, ne belediyedeki tasfiyeyi vaktinden önce haber alabilecek Şadi beyim, ne de Küsuratçı Ali bey!.. Anladın mı? Ben kendi halinde yaşıyan bir vatandaşım, o kadar... Yalnız kendine benzemek istiyen düpedüz bir vatandaş!..»

Lâik Türkiye'de Ramazan:

— Aman kimse görmesin!

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 3 Metre kısa dalgadan İstanbul, 4 metre uzun dalgadan Ankara Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.

Bu haftaki yayınımıza tatlı ve olumsuz bir rüyâ ile başlıyoruz. Olumsuz dedikse söz gelişi tabii... Bu toplumda ne olumsuzların olumlu olduğunu bilmiyen kaldı mı?..

Rüya bu, olamaz mı?.. Olan rüyalar az mı?.. Zeki Müren parti kurmuş!.. Çay partisi değil, kokteyl partisi, garden parti değil!... Bezik partisi, poker partisi hiç değil; basbayağı siyasî parti kurmuştu dün gece Zeki Müren!..

Mitingler, nutuklar, demeçler gırla gidiyor!.. Nerede yüksekçe bir nokta görse hemen üstüne çıkıyordu Zeki Müren...

Evlerde insan kalmamış... işyerleri bomboş.. her taraf ana-baba günü... Genç kızlar, kadınlar, delikanlılar, babayiğit erkekler, Zekinin sesine, nefesine, varlığına susamış tümen tümen insanlar, soluğu bu yeni partinin saflarında almışlar!..

İpekli, saçaklı, boncuklu pırıl pırıl elbiseleri içinde Parti Lideri Zeki Müren, en az bir *Mezepotamya* prensesi kadar çekici!.. Bütün çekiciliği ile çekiyor Zeki Müren... Kadınlara bakıp baygın bir göz süzüşü ile içini çekiyor, erkeklere bakıp Yorgo Bacanosun refakatinde nutuk çekiyor:

— Merhabaaaaaa!.. diyor. Hepinize merhabaaaaaa!.. Çok, pek çok özledim sizleri!.. Sevgili dinleyenlerim, derdimle inliyenlerim! diyor... Bitsin artık bu özlem, izin verirseniz adaylığımı koyacağım!.. diye haykırıyor hayranlarına.

Hep bir ağızdan:

— Koy!.. diyorlar... Hemen koy!...

— Koydum!.. diyor.

Alkış.. alkış... alkış... Nasırlı parmaklardan ojeli tırnaklara kadar alkış.. alkış.. alkış... Ve.. nutuk.. nutuk.. nutuk...

Zeki Müren:

Kalbinizin içine başka parti girmesin,
Bana ait listeler aman ha silinmesin,
Benim bindiğim ata sakın kimse binmesin,
Bana ait listeler aman ha silinmesin,

Ve... Başka aday yokluğundan mı, milyonları bulan oyların çokluğundan mı, her ne hal ise, kazanıyor seçimleri Zeki Müren!..

Rüyânın tam burasında, nasıl olduysa oldu birden Mucip Ataklı çıktı ortaya... Yanında çakı gibi, keskin, çevik birkaç adam.. Zavallı Zekiciğin rengi birden sapsarı oldu!. Dudaklarının tatlı penbeliği uçtu... Yanaklarının alı soldu.. Gözlerinin rimeli eridi...

Parmaklarını dudaklarına götürdü. Dinleyicilerine yolladığı cinsten tebessüm dolu öpücükler yolladı Ataklıya... Dokunaklı ve okunaklı bir sesle şarkısına başladı:

Zeki Müren:

Şaka yapma, kalbim durur!..
Siyasette istemem kur!
Ay ışığı suya vurur,
Şaka yapma, kalbim durur!..

Şa-ka yap-ma!..
Şa-ka yap-maaaa!..
Şaka yapma, kalbim durur!..

Tam bu sırada karanlık bir pencerenin demir pervazlarına tutunmuş muztarip yüzlü bir genç adam - tutuklu gazeteci Kayhan Sağlamer - yanık bir türküye başladı:

Kayhan Sağlamer:

Hapishane içinde volta vuramıyorum,
Af çıkar Zeki Müren, burda duramıyorum.
Her gecem kâbus dolu, hayra yoramıyorum,
Aç kapıyı gardiyan, burda duramıyorum!

Hapishane çeşmesi yandan akıyor yandan,
Hapislik birşey değil, ayrılık var bir yandan,
Teselli kartı gelmiş Nadir ile Doğandan
Hapislik birşey değil, ayrılık var bir yandan.

Büyük bir çoğunlukla seçimi kazanan Zeki Müren'in hayranları ile Mucip Ataklı'nın taraftarları arasında kıyasıya bir siyaset ve feraset mücadelesi başlarken yüksekçe bir taşın üstüne çıkmış Turgut Göle, sesinin bütün hürlüğü ve gürlüğü ile yepyeni bir türküye başlamıştı:

Turgut Göle:

Bugün ben Satırı gördüm,
Kötü kötü baktı geçti..
Ne ben güldüm, ne o güldü,
Kaşlarını yıktı geçti!

Dedim kime duacısın,
Ki şimdilik baş tacısın?
Dedi: Sen bir cuntasın
İğnesini soktu geçti!

Garip kaldı Turgut Göle,
Maya çalınır mı göle?
Hepsi bir insana köle,
Yıldız gibi aktı geçti!

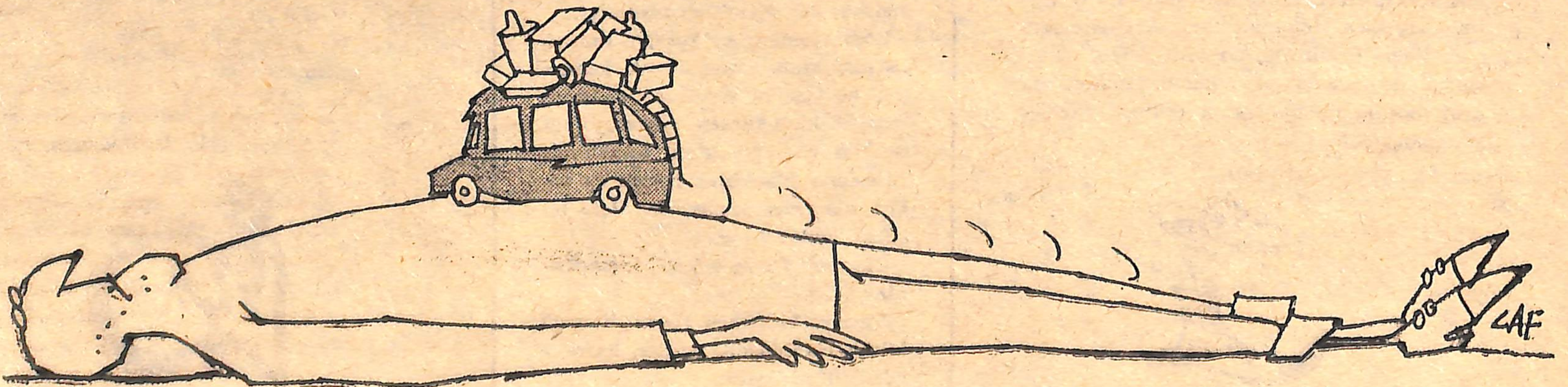
Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!... Gelecek haftaki programımızı rüyalardan çok gerçeklerin sesiyle doldurmak üzere bu günkü konserimizi burada kesiyoruz.

Hoşça kalıııııın!...

YAZISIZ

Trafik kazalarında ölenlerin sayısı her gün artıyor. (Gazeteler)

Yol!

Haberler

Radyoda Bir Cinayet

Geçenlerde tanınmış bir şairimiz, şiirleri okunmak suretiyle İstanbul Radyosunda katledilmiştir. Polis, radyonun demirbaş şiir okuyucuları olan Baki Süha Ediboğlu, Behçet Kemal Çağlar ve Tarık Gürcan'ı sorguya çekmişse de, hangisinin katil olduğu henüz belli olmamıştır.

Öğrendiğimize göre her üç zanlının da bu konuda sabıkaları vardır. Polis tahkikatı derinleştirmektedir.

Necati Cumalı Ayvayı Yedi

Reşat Nuri'nin ünlü romanından sahneye uyguladığı Çalıkuşu piyesinin gördüğü büyük alâkaya rağmen bugünlerde sahneden kaldırılmasına fena halde içerliyen Necati Cumalı bir oturuşta iki kilo ayva yemiş ve durumu hazmedemediğinden hastaneye kaldırılmıştır.

Kendisini hastanede ziyaret ederek «geçmiş olsun» diyen bir muhabirimize Cumalı: «Hayatımda hiç böyle ayva yememiştim» demiştir.

Haldun Taner Çıkmazda

Değerli Hikâyeci Haldun Taner, piyes yazarlığı çıkmazından kurtulamamaktadır. Bu günlerde İstanbul'da temsiline başlanan Huzur Çıkmazı bile Taner'i bu çıkmazdan çıkarmağa kâfi gelmediğinden yazarın yeni çıkmazlara gireceği söylenmektedir.

Haldun Taner'in bu münasebetle söylediği bir beyiti sunuyoruz:

**«Ben ne bahardayım ne de yazdayım
Kışın ortasında bir çıkmazdayım.»**

İlhan Demirel ileri gidiyor

İstanbul Basın Fotoğrafçılarının Şehir Galerisinde açılan fotoğraf sergisi çok ilgi çekmiştir. İstanbul Valisi tarafından açılışı yapılan sergide, İlhan Demirel'in çektiği ünlü Terry Moore fotoğrafı da vardır. Edep yerleri bir çarpı işaretiyle kapatılan fotoğrafı gören muhafazakâr bir hanımefendi, sinirlenmiş ve «İlhan Demirel ileri gidiyor.» demiştir. Gerçekten fotoğrafçılıkta ileri gitmekte olan İlhan Demirel'in, bu zarif iltifat karşısında memnun olarak, hanımefendinin de aynı pozda bir fotoğrafını çekmek istediği söylenmektedir.

Kaşar Kemal'in son romanı:

Orta Göbek

Kısa bir süre önce Ne bel armağanına aday olacağı söylenen ünlü romancımız Kaşar Kemal belinin kalınlığı dolayısiyle adaylığını geri aldıktan sonra kendini tamamen romana ve içkiye vermiş bulunmaktadır.

İşte son romanı Ortagöbek bu kırgınlık havası içinde yaratılmış bir mizah şaheseridir. Türkçesi mükemmel, roman tekniği fevkalâdeden de üstün olan Kaşar Kemal, bu romanında köyü şehire getirmekte, şehri ise yerin dibine batırmaktadır

Roman kahramanlarını aşırı bir samimiyet ve lâübalilik içerisinde benimsediğimiz Kaşar, Ortagöbekte de aynı numarayı millete bal gibi yutturmaktadır. Validemiz yaşında bir kadının acıklı melodramı, hayattan alınmış aşk sahneleri, köyden şehre yürüyüşün şiiriyeti ve muhtarın namussuzluğu en katı yürekleri bile yumuşatmaktadır. Kaşar Kemal bütün ustalığını ve hergeleliğini koymuş bu romana. 67 yaşındaki kadın kahramanını aşk sahnelerine pek güzel hazırlamış. Köy çeşmesinin başında yaptıkları diyalog, bir kadınla bir erkeğin gerçek hayat dramını çizmektedir. Ya kadının o torunu yaşındaki genç köy delikanlısına, mehtabın yorgun ışıkları altında söylediği sözler? Sonra muhtar namussuzunun ortaya çıkıp ırza tecavüzden hapse girmesi ve pamuk toplayan kızların vücut ölçüleri hakkındaki açıklama, insanda büyük bir roman okuduğu kanısını derhal uyandırmaktadır.

Kaşar Kemal her kuşağın romancısı olduktan başka birçok kemerlere de kendini sevdirmiştir. İnsan Ortagöbek'i okurken Çukurova'nın sıcağını ve muhtarın soluklarını ensesinde hissederek hemen en yakın pencereyi açmaktadır. İşte realizm budur bence...

Okuyun Ortagöbek'i... Seveceksiniz.

Yazımı bitirirken Kaşar Kemal'i bütün ciddiyetimle kutlar, hasretle gözlerinden öperim.

Seçmeler, saçmalar!

«Bir Atatürkümüz var, bir de Mevlâna'mız.»

Dost

«Bir bakıma da toplum yoktur bence.»

Ümit Yaşar (Varlık)

«Diyeceğim, kurnazlıktan yana eşsisiz amma, yine de etimiz yok.»

M. C. Anday (Yeditepe)

«Sahnedeki kocaman çalgı bile böylesine az bir ilgiden duygulanmış ta büsbütün kararmış, daha da içine kapanmış gibiydi.

Faruk Yener (Varlık)

«Sermaye birikimi yeter derecede olsa, daha uzun yıllar Türkiyede kimse gerçek hakkını arama çabasına düşmez.»

Çetin Altan (Milliyet)

«Halbuki aydınlar için, dünyada emsalsiz fırsatların saklı bulunduğu bu memlekette geniş imkânlar vardır.»

Aydın Yalçın (Milliyet)

«Beş yüz tane Beyoğlunu yanyana koysanız gene de onun bir mahallesinin ışıklarına ulaşamazsınız.»

İlhan Selçuk (Cumhuriyet)

«Bu iki resimden profesörün fotoğrafının altına «sığır sergisinde teşhir edilen hayvanlardan nefis bir nümune» yazısı dizilmiş...»

Burhan Felek (Cumhuriyet)

«Milletçe eleleyiz, Bafra paketlerinde.»

Adnan Veli (Hareket)

«Kıpısızsa yörüngenin ortasında söz
Devinisiz gelişim ne ki
This is the mythology of modern death
Biçimden ayrı düzen, kalıptan ayrı biçim»

- Melih Cevdet Anday -

«İsmail Dümbüllü, hikâye-i şâpûr çelebi, tuzluk, üs
kenti, mezopotamya, caz, miras, sümerler, beykoz,
kulübü, raks, bale, otomobil, penguen, kutup, pusula,
serçe kuşu, kul, cariye, iç oğlanı, padişah, papuç,
sarıyer, kaz, bitmek, karton, park kanapeleri, almanya,
portofino, terlemek, panter»

- Ercüment Uçarı -

«Gel'le gel'le
Ha gel'le gel'le
Gelmezsin ki
Ha gel'le gel'le.»

F. H. Dağlarca

Ankara MEKTUPLARI
Nimet Arzık

Bütçe

Bilirsiniz o cakanın tadını: Vatandaş oy sandıklarının başında kuyrukken... İşte, sayın milletvekillerimiz de şimdi o cakalı durumda.. Her yıl duyarlar bu hazzı: Bütçe konuşmaları başlarken... Aradaki fark, onların yılda bir tattığını vatandaşın dört yılda bir tatması!

Eh, milletle vekili arasında da bu kadarcık fark olmasın mı yani?..

Bu haz, istediğini yapabilme hazzıdır... Biri oyunu verdi, öbürü parmağını kaldırdı mı, bittiiii...

Meclise bütçe geldi mi, aklı başında milletvekilleri (Dikkat: Bu tasnifi vallahi kendileri yapıyorlar, dünyada benim aklıma gelmez!) seviniyorlar âdetâ: «Meclis, klâsik bir çalışma devresine girdi... Böyle devreler lâzımdı Meclise... Bakınız, herkes komisyonlarda, işinin başında» diye...

Merak ettim doğrusu:

Klâsik olmıyan devirlerde herkes nerde ki?..

Keşke senede birkaç bütçe çıkartsak: *Verimli klâsik devirler yaşamak için... Değer!..*

Devlet itelemesiyle işliyen müessesselerdeyse, kimse o kadar «klâsikleşmiş» değil. Aksine bir telâş devri yaşanıyor. Evraklar sokulup evraklar çıkartılıyor, büroların başında kimse yok. Herkes koridor turistliğinde, odadan odaya kâğıt koşuşturuyor, karşısındakinin böğrünü deler bir aceleyle. Ne var ki, acaba bu kâğıtlarda?...

Sorular:

Şey varmış... Sorular. Milletvekillerinin bütçe münasebetiyle sordukları sorular!.. Size biraz onlardan söz edeyim. Bazen kafatasımı ellerimin arasına alıp kendimi düşünceye verdiğim olur. Koyu düşünürüm, derin düşünürüm, ince düşünürüm kendime göre. Yahut iktidarları, bizdekileri, muhalefetlerin yandan çizme hücumları ayakta tutuyor diye... Yoksa «özü» yoklıyabilse muhalefetler, bu dünya çürüğünde kimse sağlam kalmaz... İşte milletvekillerinin soruları da o cinsten ki, müesseselerimiz hâlâ ayakta tutunabiliyorlar. Arttırmasız şu cinsten sorular. «Bilmem hangi dairede kaç pencere var?..» veya «Bakanın koltuğu kaç pulluk?..»

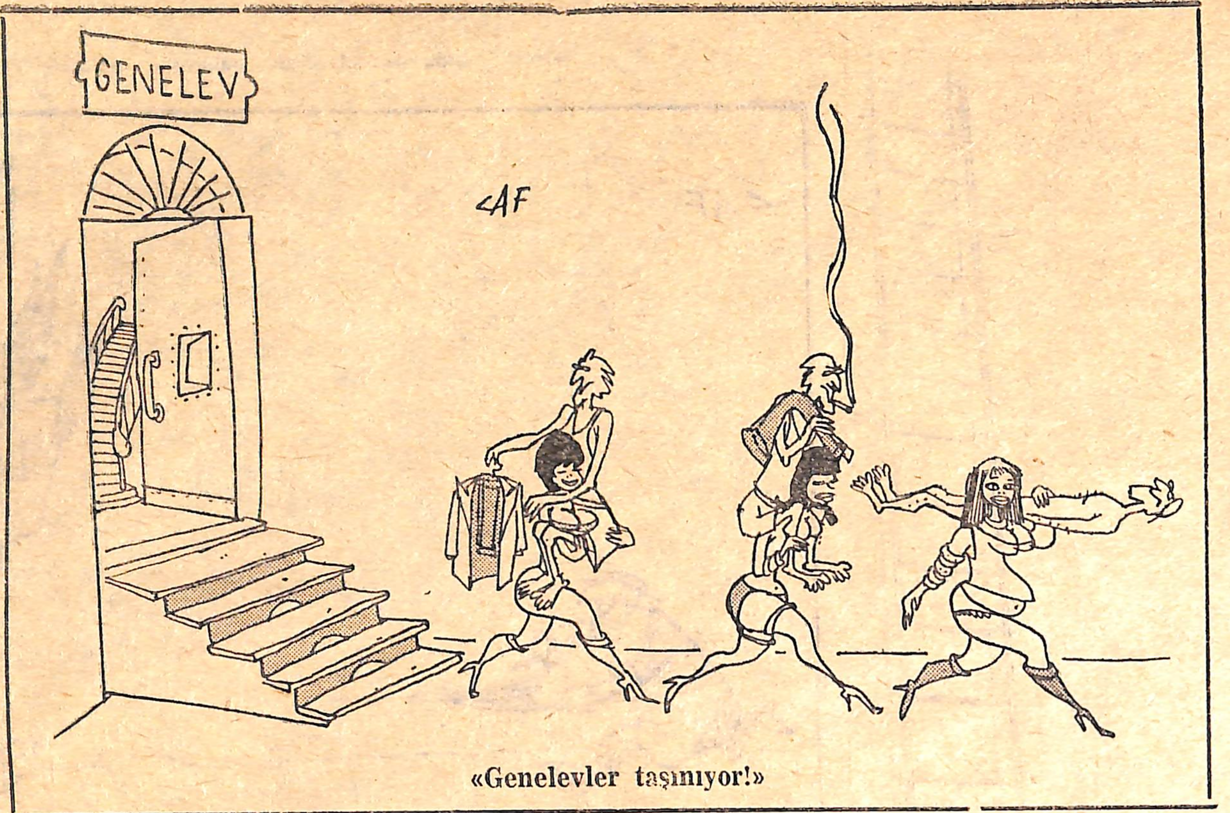
Bunu sen söylüyorsun diyeceksiniz, onun için yalancıktan olmıyan bir soru sunayım size: «Turizm Bankasında bin liranın üstünde kaç memur var ve isimleri?» Kaç memuru, anladık diyelim, soyadları bütçenin neresine tesir edecek ki?.. Olsa olsa, «Tuuuu... aralarında filânca düşük var!» demek içindir!... E artık, veda edelim «özelliklere» dimi?..

Zaten bakarsınız koskoca adam çıkar, Dışişleri Bakanlığının tenkidine girişir. Derken olmuşcasına yıkılabilir o bakanlık.. Açık veren tarafı çoook!... Ne idaresizlik ele alınır, ne kifayetsizlik, ne keyfilik, ne keyifsizlik, neyin üzerine basar «bacanak» bilir misiniz?, (Bu, Şinasi Nahid Berker'in deyimi); «Afandım» der «Kulunuzun yolu Parisle düşmüştü de, yoldan izden habersiz, gulunuzu soğuklukla karşıladılar sefarette, ısıtı ısıtıvermediler Paris gibi yerde!...»

Bakarsınız koskoca adam çıkar radyoyu tenkidetmek için: «Afandım» der «benim adımı sanımı birinci plânda heceledimediler de, üçüncü plânda hecelediler... Bunların gizli amaller peşinde koşuştuklarını v.s.... v.s....».

Kimse uzun etmesin, bu «tartıda» dır soruların çoğu!

«Aklı başında» milletvekilleri (tekrar ediyorum: Bu tasnif kendilerinindir) devam etsinler sevinmeğe, Meclisimiz bütçe şerefine klâsik çalışma devresine girdi diye!..

«Genelevler taşınıyor!»

Yılın kadını...

Kadınlar Birliği yılın kadınını seçmek gibi avadanlıklarla oyalana dursun, bayan Yolgayı yaşadığı mutlu karanlıktan çıkarıp yılın kadını seçsin ve başına dünya kadar terslik getirsin!.. Ama âdete, çok genç, çok selâhiyetli bir makam, çok liyakatli bir hanımın bir yere tayini (daha doğrusu edilmemesi için) şu sebebi öne sürüyor, sürebiliyor: «İnkılâpçı!» Türkiyemizde.. kendisi de inkilâp kuşağından!..

— «Efendim, o yerde kadın yapamaz ki... O yere erkek lâzım, erkek...»

O yer dediğin, Sinop Hapishanesi gardiyanlığı mı?.. Koçero'yu semeresiz izlemek için bir manga başlığı mı?.. Yoksa ağır siklet pehlivan antrenörlüğü mü?.. Yooo, sadece bir müdürcülük... Bir müessesede bir müdürlük!

Kadınlar Birliği gene yılın kadınlarıyla oyalansın, dursun!.. Oyalanıp durdukça da: «Oraya bir erkek lâzım» sözünü daha torunlarımız da duyar, torunlarımız da söyler!..

İki hikâyecik

Dün anlattılar, hoşlandım:

Bir misyoner, yamyam ülkesinde senelerdenberi oturmaktadır. Yamyamlarla dostluk kurmuştur. Ayni ülkeye yeni bir misyoner onarılır. Beraberce çarşı yerini dolaşmağa koyulurlar. Az giderler, uz giderler. Yeni misyoner rahatsızdır. İşinin gücünün başında bir yamyamın kendisini ısrarlı ısrarlı süzdüğünü farkındadır. Arkadaşına sokulur:

— «Bu niye bana böyle bakıyor ki?..» diye sorar.

Öbürü bir sinek kovar gibi umursamaz bir jestle cevap verir:

— «Hiç... Aldırma... Gıda maddeleri müfettişidir de!..»

İkinci hikâye:

Otobüste iki arkadaş oturmuştur. Biri birdenbire elleriyle yüzünü kapatır.

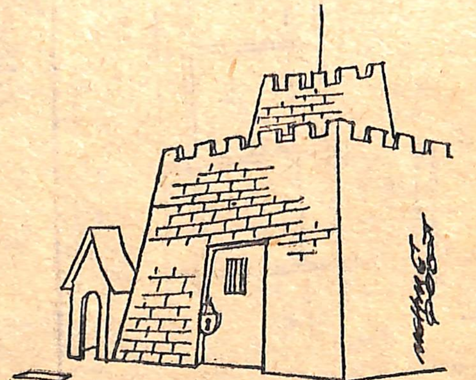
— «Nen var?»..

— «Ah sorma, kadınların ayakta durduğunu gördükçe çok üzülüyorum da...»

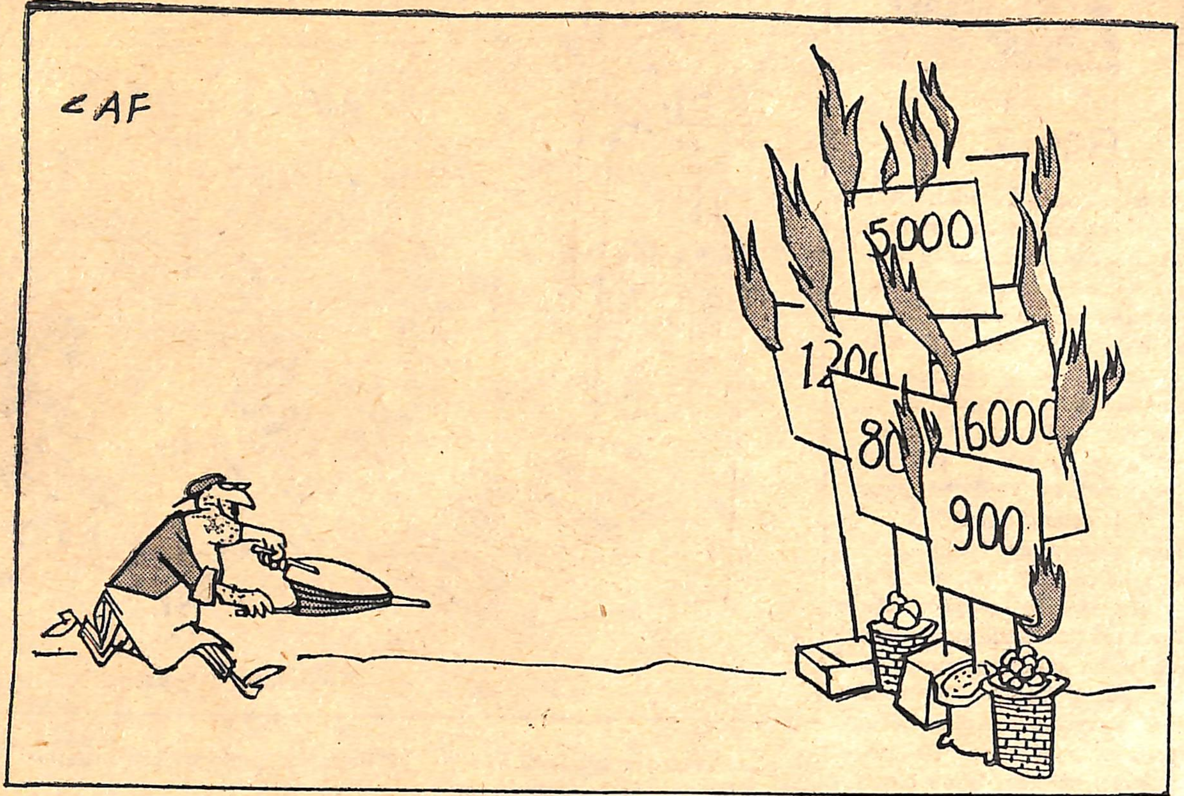
E, bizlerin de genel tutumumuz bu dimi, hayata karşı?..

Gıda maddeleri ateş pahasına. (Gazeteler)

YAZISIZ

Dil Köşesi :

Kırk bir kere maşallah!

Cevat Fehmi dostumuz, pazartesi günleri, köşesini «sevgili okuyucuları» na ayırıyor.

Geçen hafta bunlardan biri kendisine gönderdiği mektupta, Cumhuriyet'in **«Öztürkçeye hâlâ lüzumu derecesinde ehemmiyet vermemesinden şikâyet»** ediyor, **«havadislerin olduğu kadar fıkraların da arapça, acemce ve diğer yabancı kelimelerle dolu olduğunu»** söylüyor, **«Nadir Nadi'nin öztürkçe yazmaya tam mânasiyle sadakat gösterdiğini, fakat meselâ Burhan Felek'in hattâ Cevat Fehmi'nin bu gayreti asla harcamadıklarını anlatıyor, haberlerin ve serlevhaların bile bu bakımdan çok geri kaldıklarını»** yazıyormuş.

Tecrübeli gazeteci ve ünlü piyes yazarımız Cevat Fehmi bu mektuba şu kısa cevabı veriyor:

«Tenkidin bilhassa son kısmı haklı, yerinde olduğu kadar hayret vericidir. Cumhuriyet'te istihbarat elemanları ve sekreterler en genç arkadaşlarımızdır. Kendilerini, mümkün olan dikkati ve alâkayı göstermeleri için ikaz ve takip edeceğiz.»

Şimdi, tırnak içine aldığım satırlardaki kelimelerin hangi soydan olduğunu, şu dil ırkçısı okurun ve ona hak veren Cevat Fehmi dostumuzun titizliğiyle araştıralım:

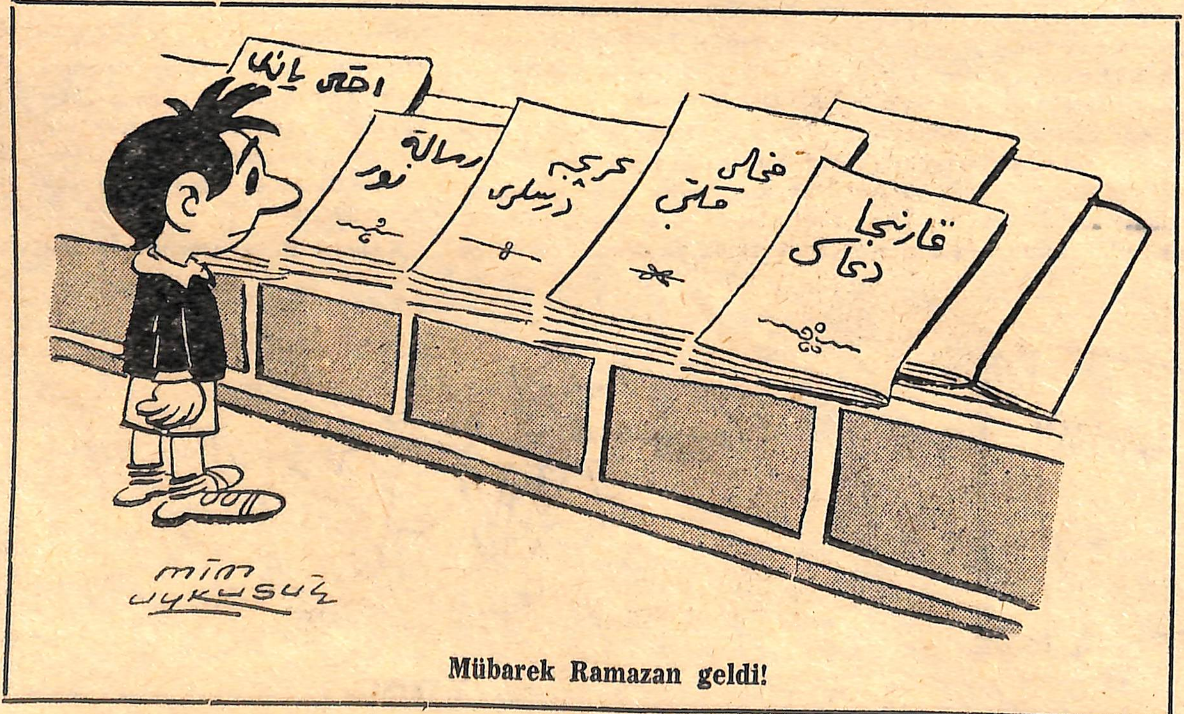
1 — **Bu cümlelerdeki sözlerin tutarı yetmiş tanedir.**

2 — **Bu yetmiş kelimeden otuz dokuz tanesi arapça ve farsça: Sadakat, gayret, haber, tenkit, istihbarat gibi... İki tanesi de, fransızca: Eleman ve sekreter...**

3 — **Demek ki, öztürkçe meraklısı bir okuyucuya hak veren yetmiş kelimelik bir cevabın bile yalnız yirmi dokuz kelimesi öztürkçe, kırk bir kelimesi türkçe değil!..**

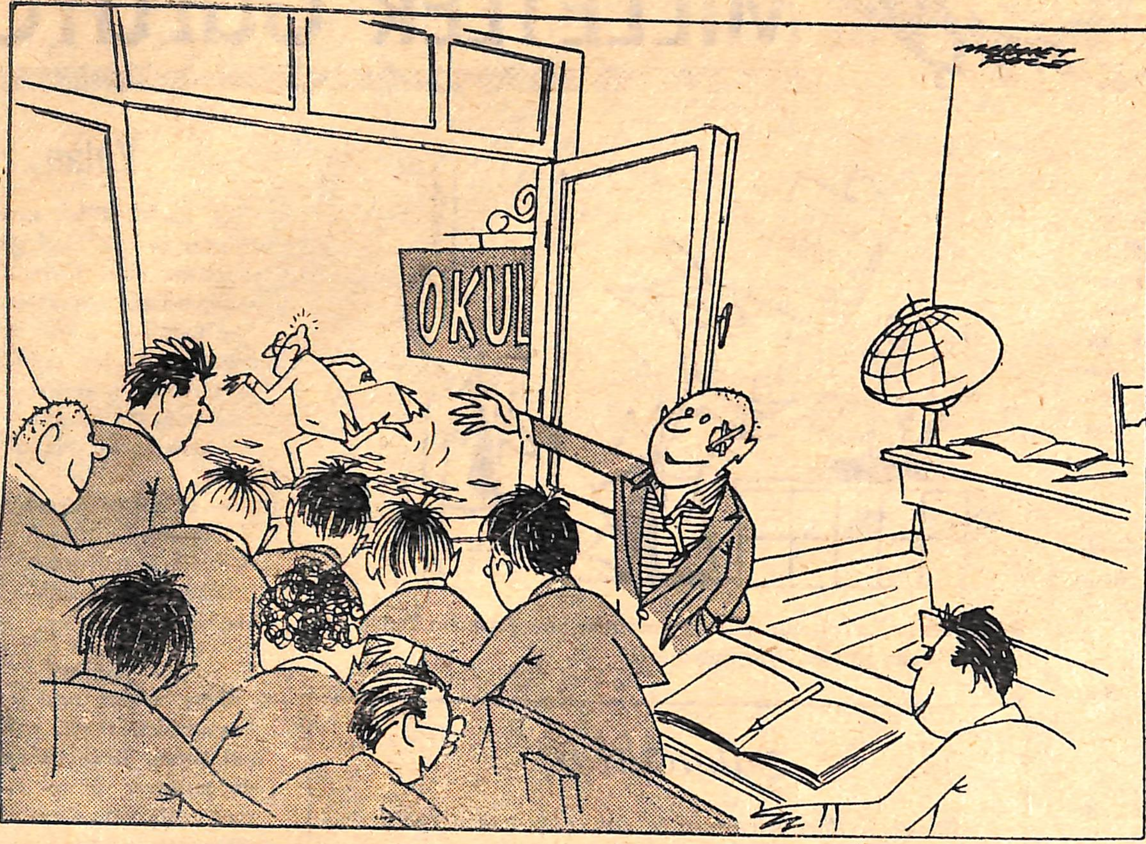
Ne diyelim, kırk bir kere maşallah!

Or.

Mübarek Ramazan geldi!

Altı ayda 42 öğretmen dövüldü. (Gazeteler)

— Her zaman o bize ders verecek değil ya!..

Pişkin tamirci

Genç delikanlının ayakkabısı tamir istiyordu; köşe başındaki ayakkabıcıya götürdü, bıraktı. Adam ona bir fiş verdi ve haftaya hazırlayacağını söyledi. Genç çocuk o günlerde askere çağrılmıştı. Ayakkabılarını unuttu ve gitti. Tam iki yıl sonra askerlik hizmetini bitirdi ve geri döndü. Asker elbiselerini atıp sivilleri giyerken ceketinin cebinde iki sene önce tamirciden aldığı kuponu buldu. Hemen koşup ayakkabıcıya gitti:

— Ben, dedi; ayakkabılarımı almakta hayli geciktim, fakat herhalde artık hazırdır...

Tamirci, kupona şöyle bir göz attıktan sonra, pişkinlikle:

— Perşembeye, dedi; haftaya perşembeye hazır olur!

Tavsiye!

Bir fırtına gibi arkadaşının yazıhanesine girdi:

— Kaya seninle konuşmak istiyorum!

— Hayrola?

— Bana tavsiye ettiğin şoföre yol verdim!

— Peki?!..

— Karımla öpüşürken yakaladım da...

Kaya, içini çekti:

— Yaaa... Vay namussuz vay... Demek senin karına da aynı şeyi yaptı?..

Kadınlar...

Biri ötekine:

— Kadınlar, birşey isterken seslerini gayet yavaş alçaltırlar...

— Öyle. Fakat o istedikleri şeyi elde edemeyince seslerini yükseltirler!..

Rüya!

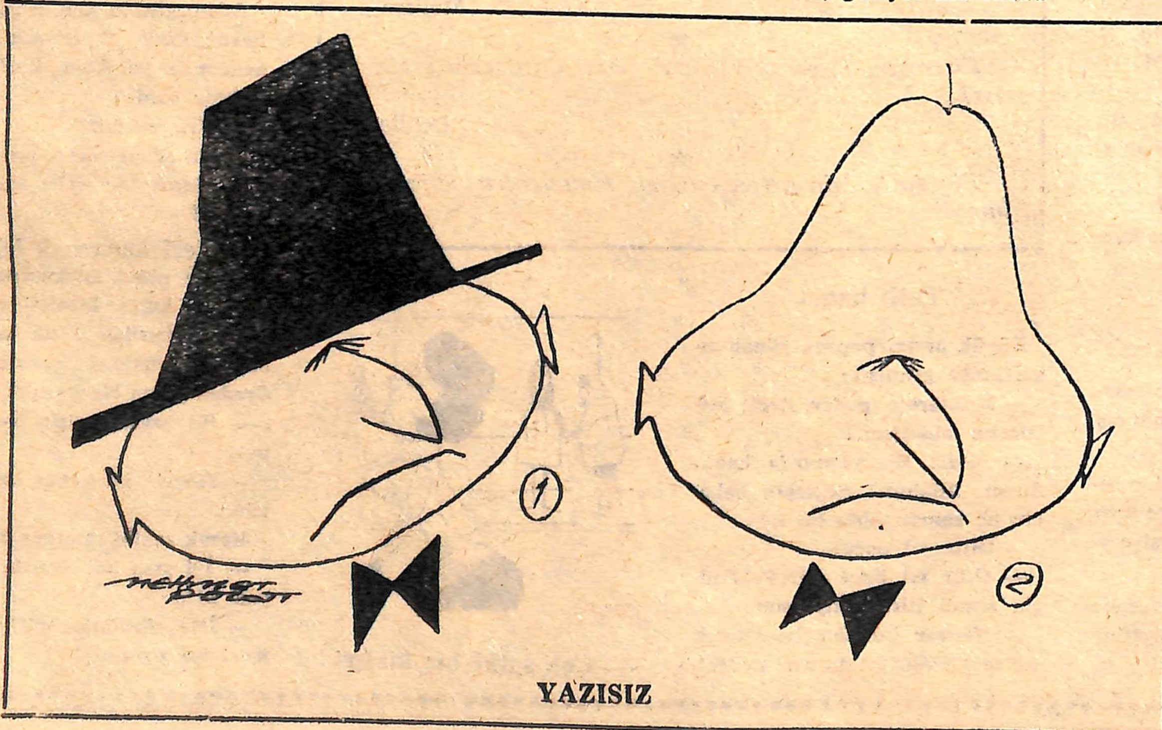
Kadın, kocasının uykuda sayıkladığını ve garip sesler çıkardığını görünce omuzlarından silkerek uyandırdı:

— Ne oluyorsun Cengiz, tuhaf bir rüya mı görüyordun?

— Evet... Uykuda senin öldüğünü gördüm de...

Kadın, sözünü kesti:

— Doğru söyle, ağlıyor mu idin, gülüyor mu idin?..

YAZISIZ

YAZISIZ

Saç ilâcı

Bir yumurta kadar saçsız bir başı vardı. Bir berber dükkânı önünden geçerken en saçsız başlardan dahi saç çıkarttığı kocaman kocaman ilân edilen bir saç ilâcı gördü. Önce biraz ilânda yazılı inanılmaz şeyleri okudu, sonra çekinerek içeri girdi. Berbere sordu:

— Bu ilâç acaba hakikaten..

Berber derhal atıldı:

— Hiç şüpheniz olmasın kullandıktan iki hafta sonra fırça gibi saçlara sahip olacaksınız. Şu benim saçlarıma bakın; hep bu ilâç sayesinde. Ben de, lâf aramızda eskiden sizin gibi idim.

Müşteri yine tereddüt ediyordu:

— Ama bu imkânsız!..

O zaman berber dayanamadı ve elindeki şişeyi uzattı:

— Şunu tutun biraz, dedi; size göstereceğim, inanacaksınız... Ve başındaki perukayı kaldırıp saçsız başını meydana çıkardı.

Gerçek

Çocuk, babasına sorar:

— Babacığım, (fahrî reislik) ne demektir?..

— «Ben bu evin reisiyim!» diyen annenin gerçek sıfatıdır.

Yanlışlık

Otobüs çok kalabalıktı ve yolcular birbiri üstüne yığılmışlardı. Bu arada orta yaşlı şık bir bey, yanındaki genç ve güzel kıza gittikçe daha çok yükleniyor ve abanıyordu. Sonunda işi daha da ileri götürerek elini genç kızın bacağı üzerine koydu. O zaman kızcağız şiddetle dönerek:

— Rica ederim beyefendi, diye söze başladı; siz yanılıyorsunuz, ben...

Adam telâşla cevap verdi:

— Demeyin; o sizin bacağınız değil miydi yoksa!..

Güç mevzu!

Yazar diye geçinen kabiliyetsiz bir adam, bir gün tanınmış bir başyazara der ki:

— Şimdiye kadar hiçbir kimsenin ele almadığı zor bir konuyu yazmak istiyorum, ne tavsiye edersiniz?..

Başyazar hemen cevap verir:

— Kendi zekâ ve kabiliyetini zi öven bir yazı yazın!

YEMEK KİTABI

— Ya sen?.. Biz nişanlı iken başkalarının kitaplarından kopya edip edip bana göndermiyor muydun?!..

Şakacıklar

İki kirpi flört ediyorlar ve çok, çok, çok dikkatli davranıyorlardı.

★

Yerden toplanan mantarlar arasına karışan zehirli bir mantar, diğerlerine öğündü:

— Oh ne âlâ! Yarın bütün gazeteler benden bahsedecek!

★

Nâzik bir volkan, yanındaki dağa sordu:

— Duman sizi rahatsız etmiyor ya!

★

Et yemeği, Spagetti'ye soruyordu:

— Öğlende yemeğe ne var?

Spagetti cevap verdi:

— Her zamanki gibi İtalyanlar

★

Bir ingiliz anahtarına âşık olan bir vida şöyle diyordu:

— Bana sıkı sarıl sevgilim, sımsıkı sarıl!

★

Dövülmekte olan bir mayonez, kendi kendine:

— İntikam alacağım! dedi ve kesildi.

★

Bilgin bir deli, cahil bir deliden daha delidir.

Moliere

★

Ebeveynimiz şansa bağlıdır, fakat dostlarımızı biz seçeriz!

Delille

★

Bir dost, sizin nefret ettiğiniz kimselerden nefret eden kimsedir.

Tatlı bahis

Büyük anne, papaza günah çıkartmağa gitmişti:

— Muhterem peder, dedi; ben kocamı aldattım...

— Nee... Bu yaşınızda haa!.. Aman Allahım! Söyleyin bakalım ne zaman oldu bu iş?

— Otuz yıl önce!..

— Otuz yıl önce mi? Peki niçin şimdi itiraf ediyorsunuz?

— Tekrar bundan bahsetmek çok zevkli oluyor da aziz peder!

— Çok sathî bir kızdır!..

Yalan

İki Parisli dilber gevezelik ediyorlar ve çok güzel bir izdivaç yapmakta olan üçüncü bir arkadaşlarından bahsediyorlardı:

— Caroline çok şanslıymış doğrusu; duydun değil mi? Bir milyarderle evleniyormuş.

— O kadar büyütme canım; bir kere kocası ona yalan söylemiş!

— Nasıl? Milyarder filân değil miymiş?

— Hayır milyardermiş, ama 65 yaşında olduğu halde 75 yaşındayım demiş!

Sakal!

Genç aktör, rolü icabı sakal koyvermişti. O günlerde de sevgili karısı, ilk çocuklarını dünyaya getirmek üzere idi. Nihayet saat geldi çattı. Genç aktör, hastahanenin bekleme odasında sigaranın birini yakıp birini söndürüyor ve durmadan dolaşıyordu. Kapı açıldı ve kendi gibi müstakbel bir baba içeri girdi. Sakalları bir karış uzamış genç aktörü görünce kendini tutamadı:

— Aman yarabbi, dedi; bu kadar uzun zamandır mı bekliyorsunuz?..

Jorj'a ne oldu?

Bir arkadaşı, her zaman devam ettiği kahvede Jorj'u aradı.

— Haberin yok mu? dediler. Jorj klinikte...

— Nasıl olur, daha dün akşam pavyonda gördüm bir sarışınla yanak yanağa dans ediyordu?

— Evet, dediler; karısı da görmüş de!..

Kaza!

Adam gözleri kan çanağı gibi, burnu kırık, dişlerinden birkaçı avucunda klinikten içeri girdi. Doktor sordu:

— Evli misiniz?

Hasta adam cevap verdi:

— Hayır, bir araba kazası geçirdim!

Filleri kaçırmak için...

Marne nehri kıyılarında dolaşıyordu, kılığı kıyafeti ve hele elinde taşıdığı sarılı kırmızılı bayrakla dikkati çekmekteydi. Oradan geçen bir meraklı sordu:

— Bu bayrağı niçin taşıyorsunuz?

— Filleri korkutup kaçırmak için...

Merak sahibi etrafına bakındı:

— İyi ama bu civarda hiç fil yok ki!..

— İşte gördünüz mü? Bayrak nasıl işe yaramış!

ITALYAN MİZAHINDAN:

İSİM GÜNÜ Hediyesi

AZİZ Carlo Borromeo günü de geldi geçti.

O gün benim isim günümdür. Fakat hediye filân olmasa, aklıma bile getirmem hani... Her gün olduğu gibi, o sabah da erkenden uyandım. Fakat uyanır uyanmaz, evin içinde değişik bir havanın hâkim olduğunu farkettim. Evin her tarafında, âdeta bir bayram rüzgârı esiyordu. Bir yerde bayram rüzgârı esti mi, orada neşe, şaka ve muziplik de eksik olmaz. Bu arada, hediyeleri de unutmamak lâzım...

Hediyelerin ne olduğunu şimdiden söyliyebilirim.

Ne olacak, yine bir sürü kravat tabii...

Yazın hiç kravat takmam; fakat kışın kravatsız yapamam. Kış için iki kravatım var. Birini çıkarınca, ötekini takarım. Eğer üç kravatım olsaydı, müşkül durumda kalacak, hangisini seçip takacağımı bilemiyecektim. Anlaşılan, herkes benim kravatlara karşı zaafım olduğunu sanıyor... Çünkü aziz Carlo Borromeo günü, herkes, âdeta birbiriyle sözleşmiş gibi, bana birer kravat hediye etti!

Karım ile iki kızımdan üç tane aldım, yani hepsinden birer tane. Arkasından, kızkardeşimin hediye ettiği kravat yetişti. Diğer akrabalarımdan da iki kravata kondum. Bu arada, diğer tanıdıklardan da bir iki kravat geldi.

Bu gün, odamın içi kravatla dolup taştı. Hepsini yatağın üzerine renk renk, boy boy dizdim. Sonra da karşısına geçip seyre daldım.

Hiç şüphe yok ki, hepsi de gayet güzel kravatlardı. Fakat en güzelleri, yakınlarımın, yani sabahleyin karımın ve iki kızımın bana hediye ettikleri idi. Bu üçünün arasından hangisini seçip takacağımı bilemedim dersem, bana inanın.

İşin kötüsü şu ki, insan üç kravatı birden takamıyor. İster istemez, birisinde karar kılmak gerekiyor. İlle ve lâkin, herkesi birden memnun etmek o kadar kolay değil...

Nihayet aklıma bir çare geldi: Yaş sırasına göre hareket ederim, dedim. Evvelâ karımın hediye ettiği kravatı taktım. Hani en güzeli bu olduğu için falan değil ha... Dedim ya, hepsi birbirinden güzel... Birini alınca, öbürünü bırakmaya insanın gönlü razı olmuyor. Velhasıl, karımın hediye ettiği kravatı üç saat taktım. Sonra, büyük kızımın kravatını, ondan sonra da küçük kızımın kravatını üçer saat boynumda taşıdım.

Küçük kızım dedi ki:

— Bundan sonra her kravatı iki saat takarsın, olmaz mı babacığım, yoksa kendi hediyemi boynunda görmek için akşama kadar beklemem gerekecek!

Bunun üzerine:

— Sahi, dedim, daha başkalarının getirdiği kravatlar da var. Hepsini ikişer saat takarım, olur biter.

Sonra, bir iki ahbabımızı ziyaret etmek için sokağa çıktık.

Karım, çıkmadan evvel:

— Kızkardeşine gittiğimizde, kendisinin getirdiği kravatı takmadığını görürse gücenir, demişti.

Doğru söze ne denir? Ben de hemen, kızlarımın, kızkardeşimin, diğer akraba ve dostlarımızın hediye ettiği kravatları cebime yerleştirdim.

Aziz Carlo Borromeo günü ceplerim kravatla dolup taştı. Bir ziyaretten çıkar çıkmaz, daha evin merdivenlerindeyken, hemen boynumdaki kravatı çıkarıp, başka bir kravat takıyordum.

O gün, akşama kadar kravat takıp çıkarmaktan başka bir şey yapmadım.

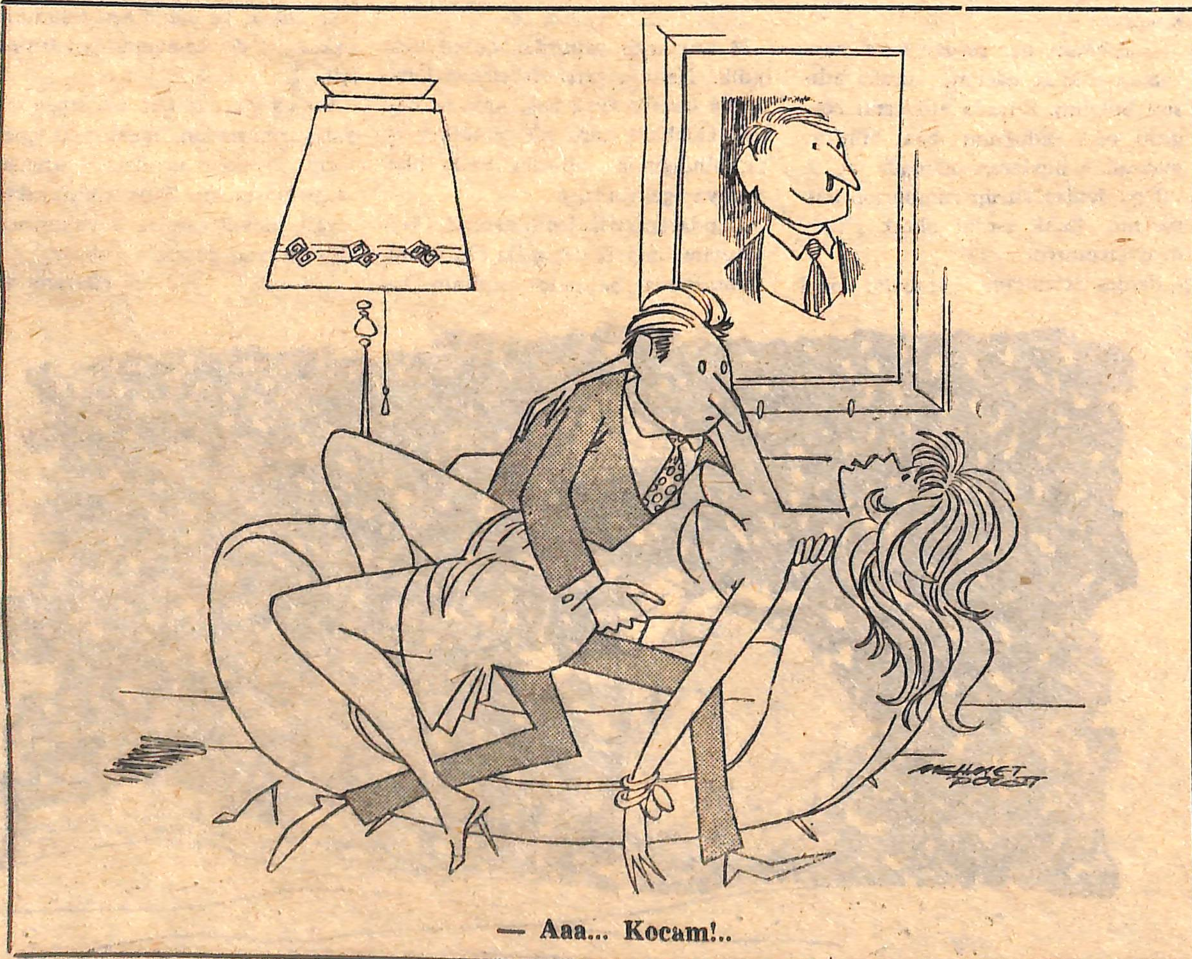
Fakat ertesi gün bu işe paydos ettim. Biraz dinlenip kendime geleyim diye, evde kravatsız dolaştım.

Gün geçtikçe kravatlar da önemini kaybetti. Hiç kimseyi darıltıp gücendirme endişesi olmaksızın, elime geçen her kravatı, boynuma takabiliyorum artık. Gelecek yıl dönümümde yenileri gelinceye kadar rahatım!

Karlo Manzoni'den çeviren:
Münip KORUYAN

Türkiye atom devrine girdi.»
(Gazeteler)

— Aaa... Kocam!..

YAZISIZ

Tablo

Kibar sosyeteye mensup bir hanımdı. Camii yıkılmış, mihrabı yerinde tâbirine uyan cinsten olan bu hanım, tanınmış ressamlarımızdan birine tablosunu yaptırmak istedi.

Ressam, sordu:

— Gece elbisesiyle mi yapacağım tablonuzu?..

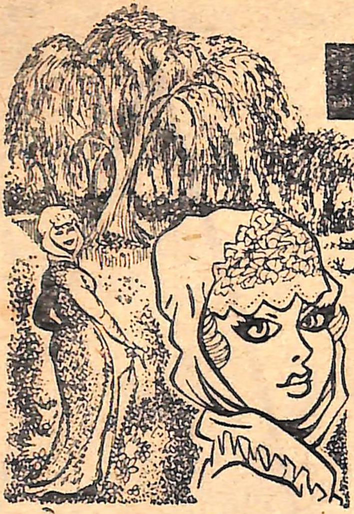
Kibar hanım müşfik bir tavırla:

— Hayır, hayır, size zahmet olur... Günlük elbiselerinizle de mümkün...

Serap

Sahraya girerken otomobilli turist, büyük bir benzin istasyonu üzerinde yine büyük harflerle yazılı şöyle bir ilân okudu: «Otomobilinizin benzinini burada tedarik edip yola çıksanız iyi olur; zira bundan sonra göreceğiniz istasyonların hepsi seraptır.»

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 58 —

İyisi mi, bir ayak evvel Molla beye gidip çıtlat; doktora gidecekler deyip para iste... Tamtakır evi tutup hûri gibi kızı içine oturtmak kolay değil, tazenin rahatsızlığını, hekimini, hocasını, hülâsa her umur ve hususunu da, iğneden sürmeye kadar, düşünmek şarttır... Gene daldırsın bakalım elini keseye...

Dışarıda, eniştenin öhö öhösünü duyunca, avazım çıktığı kadar bir daha haykırdım:

— Çeneniz kısılsın, kahrolsun, merhametsiz, kalbsiz mahlûklar!..

Yaygarayı basıyordum.

— Genç yaşımda çarpıntılı oldum, yarım oldum da hâlâ dediğinizden şaşmıyorsunuz; kalbim duruyor, nefesim tıkanıyor da gene bildiğinizi okuyorsunuz... Allahım, bari şu canımı al da bu zebanilerin elinden beni kurtar! diye tepiniyordum.

Sofa tısss...

On dakika geçmeden, kapıda, kedi tırmalayışına benzer bir pıtırdı; pıtırtıyı müteakip, anahtar deliğinden: (Hemşiranım!) diye eniştenin mırıltısı...

Tokmağı gayet yavaşça çevirip kapıyı araladı; buruşuk, kıllı elini uzattı.

Kanarya, parmağını dudağına götürüp ve susmamı işaret ederek: (Geliyorum!) dedi, sofaya fırladı.

Topacın gönderdiği 10 lirayı sayarken, dışarıya işittirmemek için, ağzımızı kapamış, katılıyorduk.

....

Bugün cuma... Mesireler, gene adam almıyacak, her yer; dolup dolup taşacak; kim bilir Fenerbahçede ne kalabalık olacak...

Kaç zamandır ortadan kaybolduk ya, meydanı boş bulup muhakkak Tayfur hınzırı da gelir; faytonuna kurulup rahat rahat piyasasını eder.

Biz ne diye bu Allahın dağında pinekleyip duracağız.

Kararı verdik: Çubukludaki saza gideceğiz.

Hem, kaç senedir görmediğimiz o set bahçeli, şirin yeri görmüş oluruz, hem de, buraya civar olmadığından, Topaca tesadüfün ihtimali yok.

Kanarya ile ayak üstünde alelâcele karnımızı doyurduk. Agavniye bile: (Beyoğluna, Zambako paşaya, doktor Aksiyotiye gidiyoruz!) diyorduk.

İnceden inceye süslendiğimiz belli olmasın diye odamın kapısını kilitledim. Sıcak, sabunlu su ile silindik, yüz tuvaletimizi yaptık. İpekli elbiselerimizi, en yeni çarşaflarımızı giydik.

Kimseye görünmeden, yan kapıdan çıkıp arka yoldan iskeleye geldik.

Çubukluya gitmek için dilenci vapuruna binmek lâzımmış; dilenci vapuru ise Mesarburnuna kadar gelmezmiş; Büyükdereden ve Beykozdan ötesine geçmezmiş.

— Kayıkla Beykoza geçelim; Anadolu kıyısı takip eden vapurlar vızır vızır işliyor; onlardan birine atlarız, bir an evvel Çubukluya varırız; kafesin önünde, saza yakın bir yer kaparız! diyorum, Kanarya:

— Aman yavrucuğum, diyor, kayık deme de ne dersen de. Senin güzel hatırın için çiğ tavuk yemeğe razıyım, fakat o ecel beşiği musibete binemem; vallahi denizin ortasında yüreğime iniverir!.. diyerek elime, ayağıma sarılıyor.

Bir talikaya binip Büyükdereye gitmekten başka çare yok.

Şimdi de başka dert çıktı.

Ben, bineceğimiz arabanın temiz ve rabıtalıca olmasını istiyorum, Kanarya:

— Amanın her şeyden evvel hayvanına dikkat edelim, kurada atlısını bulalım. Burada etli canlı beygirin ne olduğunu ben bilirim; maazallah huylanıp şahlandı mı, arabayı denize sürüp cumburlop battık mı, balık emini olduk gitti!.. diye çırpınıyor...

Benim istediğim arabalar, pırıl pırıl, hayvanları fıstık gibi, boyuna kişnemede... Kanaryanın beğendiği arabalar çangıl çungul, atları tramvay beygirinden beter, adım atmağa mecalleri yok...

Boşuboşuna vakit geçiyordu. Artık sabredemedim. Arabanın birini çağırdım, içine atladım; Ayşe hanım da ısrar edemedi.

Deniz tarafından gitmemesini, kamçı tekme vurmamasını, şayet bir bisikletli geçecek olursa yahut vapur veya çatana düdüğü ötecek olursa, hayvanın başını öteyana çevirmesini tembih ede ede, Kanarya durmadan adak adaya, okuyup üfleye, Büyükdere iskelesinin önüne gelebildik.

Al bir eksiklik daha...

Dilenci vapuru Büyükdereden de kalkmazmış tâ Yeniköyden ve Beykozdan kalkarmış. O iskelelerden hareketine de bir buçuk saatten fazla vakit varmış. Şimdi, Çubukluya geçmenin en kısa tariki şu imiş: 20 dakika sonra yanaşıp Anadolu kıyısına vuracak olan vapura binmek, Beykoz ve Paşabahçeyi geçip Çubukluya inmek...

Bu saatlere kaldıktan sonra saza gitmek, orada yer bulmağı ümit etmek abesti ya; fakat bir defa buralara kadar gelmiş bulunduk; yarı yoldan dönmek büsbütün abes olacak..

....

38 numaralı vapurdan Çubukluya indik. Haddin varsa iskeleden kurtul da karaya ayak bas. Ama ne derece kalabalık, tarif edemem. Meğerse, bindiğimiz vapurun halkı hep buraya geliyormuş.

Dapdaracık iskelenin üstünde, ben diyeyim bin, siz deyin iki bin insan. Ramazanda, Şehzade camiinin kapısındaki gibi, herkes birbirini itip sümüyor, hepsi birbirini kakıştırıyor.. Bir adım atabilene ne mutlu...

Hercümerç arasında, söz atmaların, çimdik basmaların, iğne batıranların envaını mı istersin?.. Hanımninelerin bağırıp çağırmalarını, şemsiyeye davranmalarını mı?.. Ayak takımı erkeklerin birbirlerine küfürlerini, gırtlak gırtlağa gelmelerini mi?..

Sazın önündeki rıhtımda da karınca gibi insan kaynıyor. Bahçenin içini sorarsan mahşer...

Kanter içinde, rıhtıma ayak basabildik; güç belâ, gazinonun kapısından girip hanımların mevkiine yürüdük.

Kafeslerin arkasındaki ön sıralar, balık istifi olduktan maada, ikinci üçüncü sıralar da omuz omuza.

İlk set, ikinci set, üçüncü setin hancahıncılığı, yangın zamanında Yenicami merdivenlerine taş çıkarıyor... En tepedeki tek tük ağaçların altı bile, başörtüden papatya tarlasına dönmüş. Üçüncü setin en gerilerinde, bir sandalya bulabildik; iki kişi, yanyana iliştik.

Kemanî Zafirakinin sazı çalıyor.

Bu takıma hiç diyecek yoktur. Çok güzide fasıllar, nadide besteler, ağır şarkılar çalar. Zafirakinin yay çekişi de çok tatlıdır; kendisi pek çelebi ve efendiden adamdır... Fakat gel de kemanını işitebilirsen işit.

Bir sürü mahalle karısının çene yarıştırmasından, memedeki çocukların vıyaklamasından, satıcıların bağırmasından Zafirakinin taksimi değil, davul çalınsa duyulmıyacak.. Bir harran gürradır gidiyor.

(Devamı var)

«Beyaz kelebekler!»

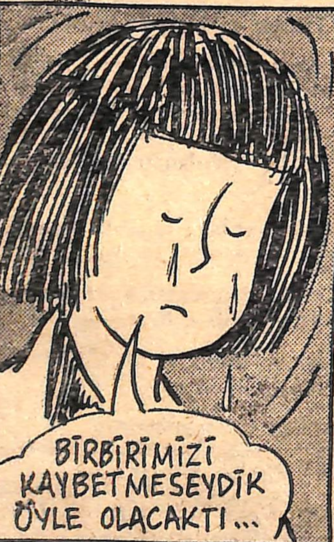
bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

— 71 —

— «Evet, teşekkür ederim.»

— «İş size ağır gelmiyor ya?»

— «Ağır mı?»

— «Aklıma gelmişti de... Sizi sık sık görmüyorum. Bütün gün o küçük odanızdan çıkmıyorsunuz.»

Caroline, «Çalışıyorum da ondan,» diye cevap verdi. «Fikrimi bildirmem lâzım gelen dört kitap var. Aynı şekilde başka şeylerle de meşgul oluyorum. Meselâ yeni muharrirlerle. Siz daima yeni muharrirlerle de meşgul olunması lâzım geldiğini söylerdiniz. Bize yeni kalemler lâzım.» Genç kız, «Miss Farrow onlara hiç aldırmazdı,» diye düşündü. «İnşallah Shalimar bunu hatırlar.»

Mr. Shalimar cevap verdi. «Çok doğru.» Sonra da sanki o anda aklına gelmiş gibi bir tavırla, «Biraz evvel Miss Farrow buradaydı,» dedi «Size söylemeyi unuttum.»

Caroline başını salladı. «Kendisini odamın önünden geçerken gördüm.

— «O tekrar New York'a yerleşiyor.»

— «Ya!»

Mr. Shalimar, «Çok yazık,» diye devam etti. «Mesut olamamış. Onun için boşanıyor. Anlaşılan bizlerden ayrı duramadı.»

Caroline sinirli sinirli gülümsedi.

Mr. Shalimar, «Biliyorsunuz,» dedi. «Miss Farrow burada uzun müddet çalıştı.»

— «Geri gelmek mi istiyor?»

— «İşte ben de bunu sizinle konuşmak istiyordum. Ona burada bir iş var mı bilmiyorum. Muharrirlerle iyi iş yapıyorsunuz, tam işler muntazam şekilde ilerlerken, onun bu ahengi bozmasını istemem.»

Caroline ilk defa o zaman adamın sözü nereye vardıracağını farketti. Bu haksızlık karşısında hiddetle bütün vücudü geriliverdi. Sesini yükseltmemeğe çalışarak, «Muharrirlerim benimle çalışmaktan memnunlar,» dedi. «Hepsinin de memnun olduğunu biliyorsunuz. Siz de çalışmalarımdan memnun kalmıştınız.»

Mr. Shalimar hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Sonra da sanki yaramaz bir çocuğu tekdir ediyormuş gibi bir edayla, «Fakat şimdi işiniz bir hayli çoğaldı,» diye söze başladı. «Bu muharrirlerden bir kaçını başkasına verseniz ne olur?»

— «Bir kaçını başkasına versem mi?» Caroline artık kendine hâkim olacak halde değildi. «Muharrirler de insan. Hem de hassas insanlar. Onları dama taşı gibi Yazı Müdüründen Yazı Müdürüne gönderemezsiniz. Ya ben? Miss Farrow işi bıraktı gitti. Siz de bana vazifemi gayet iyi yaptığımı söylediniz. Geri gelirse muharrirlerimi birer birer elimden alacak ve ben yine okuyucu olacağım. Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz.»

Caroline, «Pek âlâ,» diye düşünüyordu. «Seni sadist köpek seni. İstediğin mücadeleyse, mücadele edelim.» Sonra yüksek sesle, «Evet, benim Miss Farrow kadar tecrübem yok,» dedi. «Fakat ben yemeği üç saatte yemiyor, kitapları okuyacağım yerde tırnak cilâsı da sürmüyorum. Haftada elli dolar alan kâtibemi şahsî işlerim için sağa sola koşturduğum da yok. Sizin haberiniz yok ama, burada öyle şeyler oluyordu ki... İsterseniz anlatırım.»

Mr. Shalimar gülmeğe başlamıştı. «Onların hepsini biliyorum.»

— «O halde işimin yarısını ona vermemi nasıl teklif edebiliyorsunuz?

— «Haksızlık etmek istemiyorum da ondan.»

— «Haksızlık mı? Kime karşı? Kime karşı?»

Shalimar tekrar, «Haksızlık etmememiz lâzım,» dedi.

Genç kız sakin bir tavırla, «Çalışmamdan memnun olduğunuzu biliyorum» dedi. «Şirketin de bana karşı bazı vazifeleri olmalı değil mi? Ben fazla para istemedim. Miss Farrow'in aylığının benimkinden kat kat yüksek olduğunu da biliyordum. Fakat beklemeği ve çalışmağı uygun buldum. Ama muharrirlerimi elimden aldığınız takdirde, istifa ederim.»

Mr. Shalimar kaşlarını kaldırdı. Maamafih Caroline onun halinden memnun olduğunu anlamıştı. Adam hiç cevap vermedi.

Caroline ayağa kalktı. «Zannedersem konuşacakımız bukadar. Tabii benden başka bir şey istiyorsanız, o zaman iş değişir. Bir kitabı saat beşe kadar bitirmek istiyorum. O zaman raporunu alır, evinize götürürsünüz. Sekreteriniz bunu istediğinizi söylemişti.»

Mr. Shalimar arkasına yaslanarak, ayaklarını masaya dayadı. April'in adamın bunu sık sık yaptığını söylemesine rağmen, Caroline Shalimar'ı bu vaziyette ilk defa görüyordu. Adam, «Evet,» dedi. «İstiyorum.»

Genç kız döndü, kapıya doğru bir iki adım attı:

— «Caroline...»

— «Buyurun efendim.»

Shalimar güldü. «Efendim.. Bu resmiyetten vazgeç artık. Sen burada çalışmağa başlıyalı bir havli oldu... Senin yerinde olsam çekmelerimi boşaltmağa, buradan ayrılmağa da kalkmam... Sana bir şey söyliyeyim: Seni katiyen göndermem. Başkalarını defederim, daha iyi.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Bir akşam seninle karşılıklı içki içelim. Sen serbest olduğun zaman bana haber ver.»

— «Olur. Teşekkür ederim.»

Odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Koridorda neşeyle koşup bağırmamak için kendini güç tutuyordu. Mr. Shalimar'ın içki içmek niyetinde değildi tabii. Adamın bundan da haberi yoktu. Hoş bu da mühim değildi. Mühim olan Caroline'in ilk defa Fabian'da kendisine çok ihtiyaçları olduğunu anlamasıydı. O iyi bir Yazı İşleri Müdürüydü ve hepsi de bunu biliyorlardı artık. Hatta o kadar iyiydi ki, onu büro politikasının, gizli bıçaklamaların ve entrikaların üstünde sayıyorlardı. Mr. Shalimar'ın odasında işini kaybetmesine ramak kalmış mıydı, kalmamış mıydı, bunu hiç bir zaman bilemiyecekti. Fakat o korkulu bir iki dakika Caroline'e işini ne kadar çok sevdiğini de göstermişti. Genç kız buna derdini unutmak için başlamıştı. Fakat artık işi onun hayatı demekti.

Perşembe akşamı Caroline senelerdenberi yapmadığı bir şeyi yaptı. İki sinema mecmuası alarak John Cassaro hakkında yazılmış makaleleri okudu. Bunları okuyor, hem de bu iç bayıltıcı sözlerden ne kadarının doğru olduğunu düşünüyordu. Yazılardan birinin başlığı «Yalnız Adam: John Cassaro» idi. Altında da aktörün resmi vardı. Zayıf bir çehre, inanılmıyacak kadar şehvetli bir ağız, zeki fakat aynı zamanda masummuş intibaını uyandıran gözler... Bu mecmualar her zaman hakikati yazdıklarıyla övünür ve o biyük palyaçonun yalnız ve bedbaht olduğunu iddia ederlerdi. Bir palyaço mesut olabilir miydi ki? Buna sahne haricinde dünyanın en büyük Don Juanı olduğu iddia edilen adamın herkesden kaçtığını ve çok yalnız olduğunu da ilâve ederlerdi. Maamafih, bu satırları okurken Caroline elinde olmadan, memleketteki binlerce kız gibi hevecanlandı. Bu kızla da, «O çok yalnız,» dive düşünüyordu. «Bütün çapkınlıklarına rağmen hakikaten seveceği, onu anlıyacak kadını bulamamış da ondan. Netice itibariyle Las Vegas'daki dansözler, Hollywood'daki yıldız namzetleri belki benden güzeller ama, onların bütün istedikleri meshur olmak. Onlar Cassaro'yu değil, sadece kendilerini düşünüyorlar. Eğer anlayışlı olsaydılar, Cassaro dertlerini onlara da açardı. Mecmualarda, filmlerde en azılı çapkınları adam edenler muhakkak masum daktilo kızlardır...»

Lorraine, «Bir «Maske Düştü» mecmuası alsaydınız ya,» dedi. «Bir iki ay evvel John Cassaro hakkında bir yazı neşretmişlerdi. İsterseniz aşağıdan alıp gelevim.»

— «Lütfen...» Caroline işde ilerlemek istiyen genç kızın onun bütün isteklerini önceden hemen keşfedivermesini düşünüyordu. Lorraine telâşla odadan çıkarken, Caroline de kapalı, sık bir elbise giymiş olan genç kızın arkasından bakıyordu. «Aman Yarabbi! Ben de Miss Farrow'a benzemeğe başladım. Bu kız itimat edilmiyecek bir insan değil ki. İyi bir kızcağız, beni de memnun etmeğe çalışıyor. Eğer daha şimdiden yeni gelen on sekiz yaşındaki her kızdan korkmağa başlarsam, hiç bir zaman ilerlivemem.» Fakat Caroline bundan sonra herkesten şüphelenip şüphelenmiyeceğini hâlâ kendine sorup duruyordu.

Lorraine üç dakika sonra döndü. Caroline mecmuayı alarak, «Teşekkür ederim,» dedi. Lorraine istediği sahifeyi bile açmıştı.

— «Bir şey değil efendim.»

— «Aman yarabbi. Bu bayağı yazıyı nasıl basmışlar.»

Mecmuada ağaçlar arasına saklanmış bir iki kişiyi gösteren bulanık fotoğraflar vardı.

Yazının ismi de garipti: «O Gece Bakirenin annesi John Cassaro'nun kapısını çaldı... Bunda yirmi bir yaşındaki genç kızın aktöre çok âşık olduğundan, o gece Cassaro ile otel odasında içki içerken, içeriye annesiyle reddettiği yirmi iki yaşındaki sevgilisinin daldığından dem vuruyordu. Anlaşılan anne ve sevgili odada şüpheli bir hal de görmemişlerdi. Mecmua işin sonunda bunu itiraf etmek mecburiyetinde de kalıyordu. Fakat makalenin sonuna gelinceye kadar, insan muharririn üslubundan, o iğrenç kelimelerden John Cassaro'nun odada âlem yaptığı zehabına kapılıyordu.

Lorraine, «Kızla bir şey yapıp yapmadıklarını bir türlü anlıyamadım, dedi.

Caroline tiksintiyle, «Resimleri eski gazete ve mecmualardan alıp, rezaletleri de kendi aralarında uyduruverivorlar.» dedi.

— «Bunu yapabilirler mi?»

— «Yapıyorlar ya iste.»

Lorraine, «Ama onları dâva ederlerse...»

— «Nasıl dâva edebilirler? Şu yazıyı oku. Hakikaten otele gitmişler. Cassaro'nun odasına çıkmışlar. Belki de iskambil oynuvorlardı. Fakat «Maske Düştü» de oynamadıklarını iddia etmiyor. Yazı o kadar müstehzi bir şekilde yazılmış ki... Her satırında hakarete uğramasına rağmen, Cassaro onları dâva da edemiyor.»

Lorraine, «Ne ayıp,» diye homurdandı. «Ama ben bunlara aldırmaz, beni dâvet ettiği takdirde John Cassaro ile hemen çıkardım. Siz çıkmaz mıydınız?

Caroline güldü. «Istırap çekmek için en iyi yol bu.»

— Istırap çekmek mi? Neden?»

— «Öyle işte. Buna inan. John Cassaro meselesini tetkik ettim. «Maske Düştü» mecmuasının sözleri bir tarafa, adam çok çapkın. Bir kızla da bir defadan fazla dolaşmıyor.»

Lorraine, «İnsan bir defa gezmekle ıstırap çekmez ki,» dedi.

— «Anlaşılan Cassaro ile bir defa gezmek kâfi geliyor.»

Lorraine gözlerini merak ve sevinçle açtı. «Yani...»

Caroline bu mevzua son vermek istiyordu. «Bilmiyorum... Yanlarında değildim ki bileyim.»

Fakat o gün Lorraine diktiloda yazı yazar, kâğıtları dosyaya koyarken kendi kendine tebessüm edip duruyordu. Caroline bu mantıki ve haris kızın da «John Cassaro benimle çıksaydı vaziyet başka olurdu,» diye düşünüp düşünmediğini merak etti. Kızlar daima, «Ben başkayım,» diye düşünürlerdi. Bu kızlara mahsus bir kusurdu işte... Caroline de John Cassaro'nun unutulmıyacak bir erkek olduğunu çok duymuştu. Fakat bunu düşünmeği bayağı ve çocuksu buluyordu. O hususî hayatı olan hakikî bir şahsiyetti ve Caroline onunla tanışacaktı. Hayalî bir yatak odası canbazıyla değil de, hakikî bir şahsiyetle. İş için onlara lâzım olan Cassaro ona kadın gözüyle baksın bakmasın, aktörü bayağı bir türlü düşünmenin hiç de iyi olmayacağını biliyordu.

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI
17
OSMAN, DELİCOYA YETİŞİR VE BASTIRIR...

NE OLDU ?!. NE VAR BU KIZDA?. KONUŞ!.
ÇOK GÜÇLÜYMÜŞÜN!. AMA VAZGEÇ BU AVRATTAN. BANA DELİCO DERLER AMA, YOKUM BU İŞTE BEN.

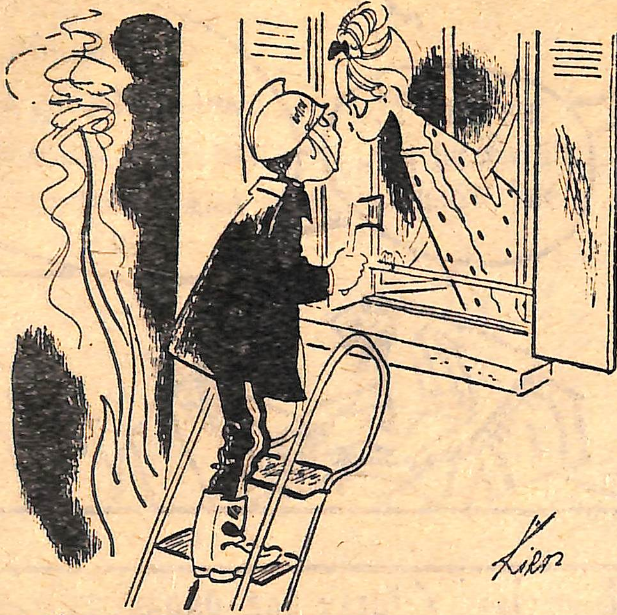

NEDEN YOKSUN BU İŞTE, NEDEN VAZGEÇECEKMİŞİM, NE VARMIŞ BU AVRATTA?!.
SUS!. BİR DUYAN OLUR. İKİMİZDE YANARIZ.

!!!
UZAK DUR ONDAN. EVİMDE KONUKSUN; İKİMİZİN DE BAŞI DERDE GİRER. KUÇERONUN DOSTUDUR BU KADIN.

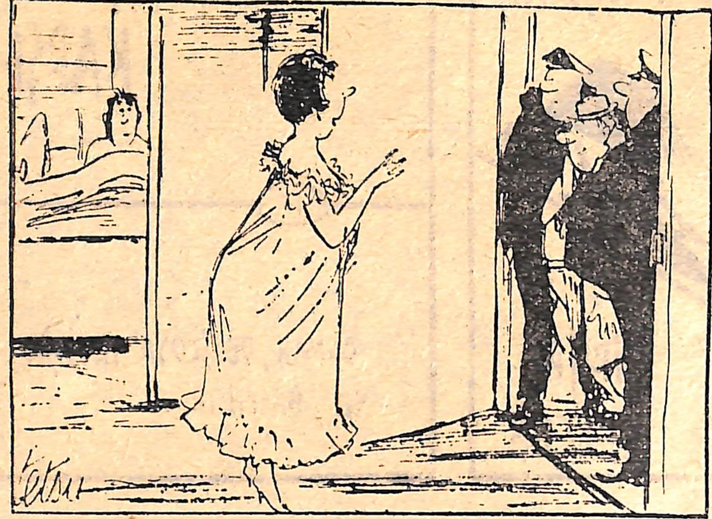

NE!?. KUÇERONUN DOSTU MU? NE DEDİN, NE DİN? TEKRAR ET!
SUS!.. SUS AĞAM... KUÇERONUN AVRADIDIR DEDİM.. ONUN HAKKINDA KONUŞTUĞUMUZ DUYULMASIN.

GÜZEL, ÇOK GÜZEL.. ŞANSIM VARMIŞ. KURDUN İNİNE GELMİŞİM.
KİM GÜZEL OSMANO?. AYAKLARINI ÖPEYİM, BİR DELİLİK ETME!.

BİR SAAT SONRA OSMAN VE FETTULLAH, KÖYÜN MEYDANINA ÇIKARLAR...
SÖYLE KÖYLÜLERE DELİCO!. MEYDANA TOPLANSINLAR.
NE EDİCEN AĞAM?. SAKIN...
DEVAMI VAR

— ÇABUK BAYAN, YANIYORSUNUZ !..
— YOK CANIM, DAHA YENİ ISINMAYA BAŞLADIK!

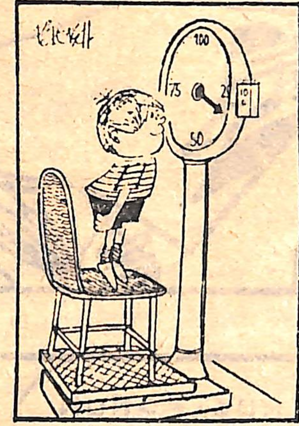

— NE OLURSUNUZ, BU GECELİK KARAKOLDA KALSIN!

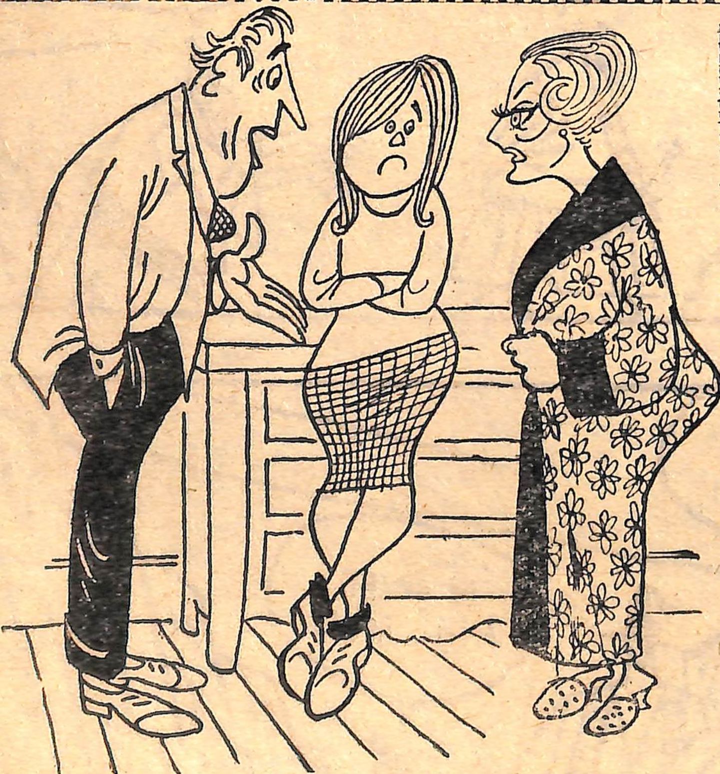
dünya KARİKATÜRLERİ

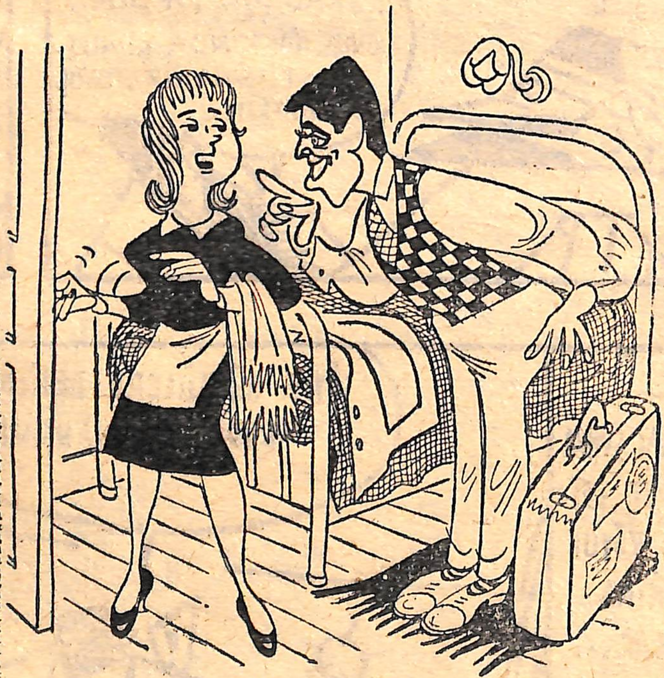
— HERİF SEN DÜN GECE NERDEYDİN ?.. GAZETELERDE ADIN YOK!..

YAZISIZ

— KIZIM, KIRK YAŞINDA BİR ERKEK İHTİYAR SAYILMAZ ...
— YİRMİŞER YAŞINDA İKİ TANE OLSA, DAHA İYİ DEĞİL Mİ ?..

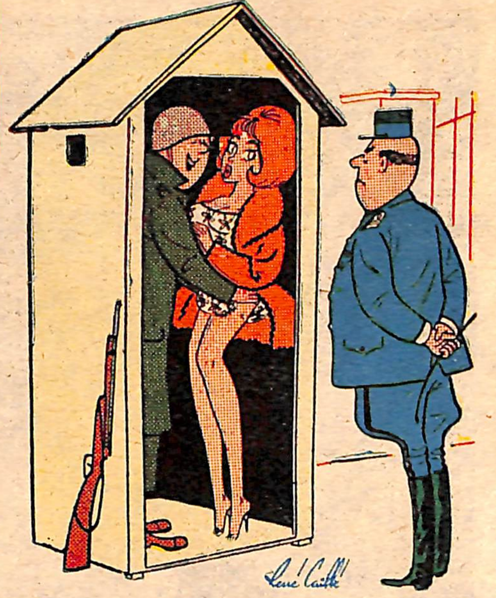
— YARIN SABAH BENİ BİR ÖPÜCÜKLE UYANDIRIRSINIZ...
— PEKİ, GARSONA TENBİH EDERİM!

Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa
ŞANS YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır
En büyük para ikramiyesi
En fazla şans daima
Ziraat Bankasındadır.
A. Ayhan.
ZİRAAT BANKASI

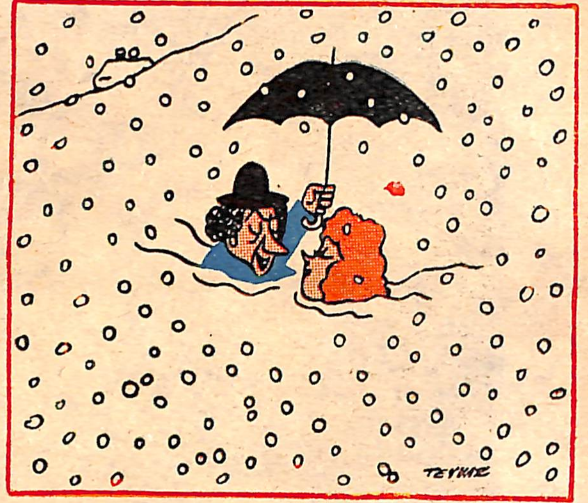
Akbaba

-BAŞKA YOK MU ?..
-DAHA NE OLSUN BAYAN, SIRTIMDAKİNİ BİLE ÇIKARDIM !

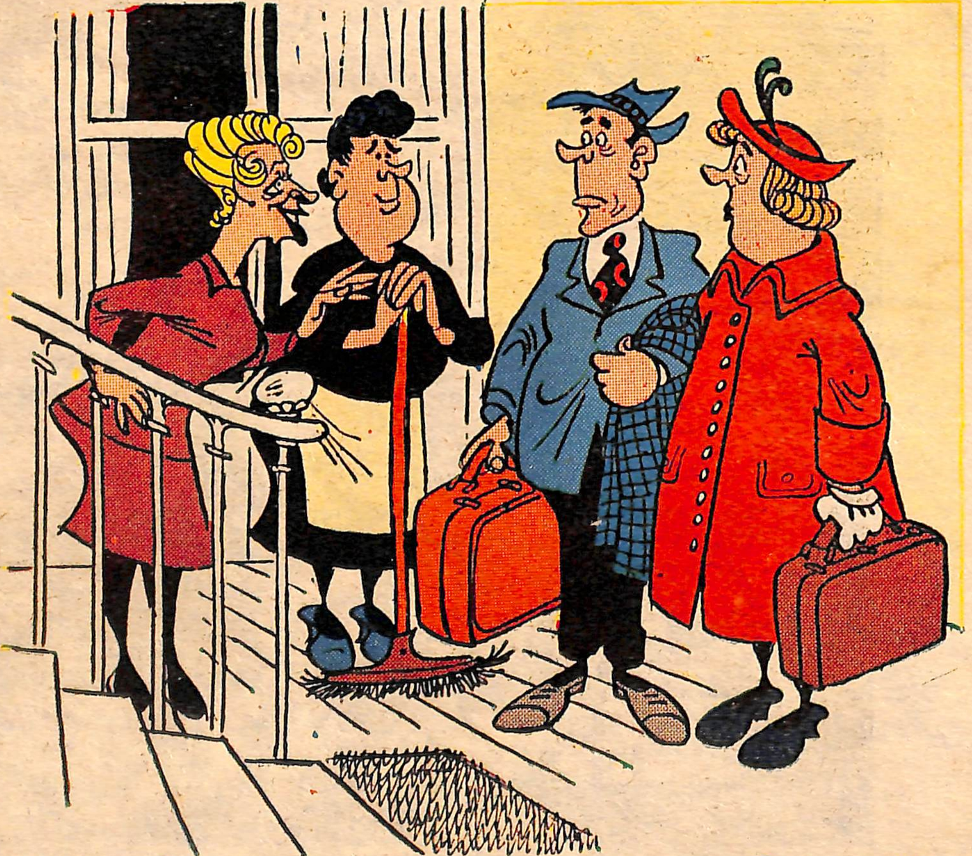
-ULAN NE YAPIYORSUN?
-ELLERİMİ ISITIYORUM GENERALİM !

-EH, ARTIK BANA MÜSAADE...
-NE OLDUN AYOL, TATLI TATLI KONUŞUYORDUK !

-BİZ MANEVRA YAPARKEN SİZ BURADA...
-MANEVRA YAPIYORDUK KUMANDAN !

-YAAA, İTALYA'DAN GELİYORSUNUZ DEMEK ?.. KUZUM, İTALYA SAHİDEN ÇİZME BİÇİMİ Mİ ?..